

VIET/NAM

BULLETINEN

NUMMER 5 1967 december. *

ÅRGÅNG 3 * PRIS KR 1:-

FNL:s utveckling och kamp	Sid 2
De befriade områdena	14
Vietnams politiska ekonomi	24
Sydostasien sept - okt	34
FNL i Sverige	40

EN VÄNDPUNKT

(OM DET MILITÄRA LÄGET)

Kampen i Vietnam och för Vietnams folk har nått en avgörande vändpunkt.

I Vietnam har från och med i somras det strategiska initiativet i den väpnade kampen övergått från USA-imperialisterna till det vietnamesiska folkets styrkor. Redan tidigare hade det vietnamesiska folkets styrkor det taktiska initiativet i den väpnade kampen. Nu har de också det strategiska initiativet.

I USA har kampen mot Johnsonregeringen och det system den representerar också gått in i ett nytt skede. Folkets kamp mot amerikanernas och vietnamesernas gemensamma fiende har nått en aldrig tidigare skådad omfattning och intensitet. Protesterna, demonstrationerna har från och med i somras övergått i omfattande väpnad revolt.

USA:s afroamerikanska folk, som är det mest förtryckta och förtrampade, de fattigaste bland de fattiga, har öppnat den väpnade kampen i 56 städer. Kampens omfattning framgår av att den krävt 84 dödade, 3 800 sårade, 9 500 arresterade och skador för mer än 500 miljoner dollars. Även i Vietnam gör amerikanerna uppror mot det krig, som Johnsonregeringen tvingat på dem. Amerikanska soldater gömmer sig undan, deserterar eller gör myteri.

I världen utanför Vietnam och USA har å ena sidan Johnsonregeringen isolerats mer och mer och å andra sidan är fol-

kens solidaritetsrörelse för Vietnam nu större och starkare än någonsin. Perspektivet för det vietnamesiska och det amerikanska folkets kamp och vårt och andra folks solidaritetskamp måste alltså sägas vara mycket ljus. Låt oss se saken litet mer i detalj. Avgörande är då naturligtvis kampen i Vietnam.

Pentagons felkalkyler

Faktum är att det har inträffat dramatiska förändringar i Vietnamkriget. Det amerikanska flygvapnets fulla kraft har kastats mot norra delen av landet. Halva örlogsflottan har engagerats. Mer än en tredjedel av alla amerikanska markstridskrafter, däribland elitdivisionerna, har satts in i södra delen av landet. Men det är likafullt vietnameserna som vinner detta krig mot världsimperialismens största militärmakt.

Sydvietnam har blivit en karriärkyrkogård för USA:s ledande generaler. FNL har krossat legenden om de amerikanska stöttruppernas, marinkårens, oövervinnerlighet. Pentagons strategiska begrepp: "specialkrigföring", "begränsad krigföring", "eskalering" o s v har smulats sönder i Vietnam i snabbare takt än de producerats i Pentagon.

Hur var detta möjligt? McNamara har nu besökt Saigon nio gånger för att ta reda på orsaken. Efter de första åtta gångerna var hans offentliga uttalanden

visserligen motsägelsefulla, men ändå optimistiska, hur mycket än verkligheten bestred optimismen. Efter det nionde besöket i början av juli i år var McNamara bara pessimistisk. Hans överbefälhavare general Westmoreland begärde ytterligare 70 000 man för att - som han sa - "behålla det militära initiativet". McNamara sa, att Westmoreland skulle få mer trupper, så att denne skulle kunna "återvinna" initiativet. I ordvalet ligger sakens kärna.

FNL har övertaget även militärt

McNamaras omdöme var riktigt. Westmoreland kunde inte behålla initiativet, för han hade redan förlorat det. McNamara visste säkert också att 70 000, 100 000 eller 200 000 ytterligare amerikanska trupper skulle göra varken till eller från som tillskott till Westmorelands miljonarmé - en miljonarmé, i vilken fem tiondelar vägrar att slåss och ytterligare fyra tiondelar bevakar de amerikanska baserna eller sysslar med underhållstjänst. Faktum är att FNL från och med i somras till sitt taktiska initiativ lade även det strategiska initiativet. Det vill säga, att det nu är FNL som beslutar huruvida slaget ska utdelas i de centrala högländerna, i Mekongdeltat, på östra kustplatån eller i området söder om den demilitariserade zonen.

Redan i maj ombads journalister ackrediterade vid Saigonkommandot, att inte använda termen "reträtt" för att beskriva marinsoldaternas aktiviteter i norr. När korrespondenter som just återvänt från området i alla fall insisterade, erkände Saigonkommandots talesmän att marinsoldaterna "drog sig tillbaka". Det var en omskrivning för det faktum, att Befrielsearméns styrkor från den demilitariserade zonen i norr till Mekongflodens delta, upprepade gånger angripit fiendebesatta provinshuvudstäder, distriktshuvudstäder och baser, däribland provinshuvudstäderna Quang Tri, Hué, Pleiku, Tay Ninh och Can Tho samt de viktiga USA-baserna vid Da Nang, Dong Ha, Phu Bai, An Khe, Bien Hoa och Lai Khe.

Saigonkorrespondenten Tom Buckley skrev i "International Herald Tribune" den 7 augusti i år:

"Enligt officiella uppgifter har mer än 2 000 marinsoldater dödats och mer

än 14 000 sårats i strid sedan årets början. Dessa 16 000 stupade och sårade är lika med 16 fullständiga infanteribataljoner. Marinkåren har bara 22 bataljoner i Vietnam."

Bilden kompletteras av en färsk rapport i den ytterst reaktionära amerikanska tidskriften "US News & World Report", av den 25 sept i år. Den har författats av tidskriftens utrikesredaktör, James N Wallece, som vistats en månad i Syd-vietnam. Han skriver om Ky-trupperna: (de s k ARVN-bataljonerna)

"Femtiofyra ARVN-bataljoner, d. v. s. halva den reguljära armén, är nu avdelad för att skydda de s k "revolutionära utvecklingsteam", som själva skulle skydda Vietnams byar. I de flesta fall får de "revolutionära utvecklingsteam" inte mycket skydd och byarna får varken skydd eller utveckling. Överallt i Vietnam hör man berättelsen om Saigonbataljoner som av det ena eller andra skälet inte kom till undsättning, när FNL besatte en by, mindre än en och en halv km från en bataljonsbas."

Amerikanerna i rättfälla!

Men FNL:s framgångar och dess förmåga att rycka till sig det strategiska ini-

"Sydvietnam har blivit en karriärkyrkogård för USAs ledande generaler."

tiativet i kriget har i första hand bestämts av kampen mot USA-trupperna. Huvudslagen har stått i och strax söder om den demilitariserade zonen. USA-kommandot i Vietnam har hela tiden försäkrat, att om de bara kunde slippa ifrån gerillakriget och få till stånd stora konventionella slag med reguljära trupper, så skulle USA-truppernas materiella överlägsenhet snabbt fälla utslag.

Det var teorin. För att kunna omsätta den i praktiken beslöt Westmoreland att låta elitförbanden - marinkåren - besätta den demilitariserade zonen. Uträkningen var, att åtgärden skulle locka dit Demokratiska Republiken Vietnams (Nordvietnams) reguljära styrkor. Dessutom skulle USA-styrkorna i den demilitariserade zonen börja bygga upp en stödjepunkt för en kommande kustinvasion av Nordvietnam. I somras tågade marinsoldaterna in i den demilitariserade zonen vrålade "victory". Men de tågade rätt in i en rättfälla. I Hanoi satt Nordvietnams försvarsminister Vo Nguyen Giap, och bokstavligen gnuggade händerna... Han hade aldrig mottagit en så fin present sen 1954, då fransmännen släppte ned sina elittrupper i Dien Bien Phu-dalen!

Det blev inget konventionellt krig. Marinkåren hamnade i precis samma folkkrig som de hamnar i vart de än vänder sig i Vietnam. I och omkring den demilitariserade zonen konfronterades de med den vanliga kombinationen av reguljära trupper, regionala trupper och lokal gerilla. Den här gången var de reguljära trupperna tyngre beväpnade än tidigare, tack vare de kortare försörjningslinjer, som Westmoreland försett dem med genom att gå in i den demilitariserade zonen.

Marinkåren hade beställt ställningskrig. Den fick både ställningskrig och gerillakrig. Gerillakriget hade de aldrig klarat av. Nu fick de ställningskrig i bergsterräng, och det har aldrig varit deras specialitet. De fick ta förluster i snabbare takt än förlusterna kunde ersättas. För första gången i marinkårens historia har de varit tvungna att lämna sina döda och sårade på slagfältet. Till råga på all förödmjukelse har de varit tvungna att ta hjälp av armén.

De hade lockat nordvietnamesiska för-

band söderut. Nu lockades de upp på bergssidorna i strider, som vietnameserna bröt när det passade dem, varefter de försvann ned i djungeln och lämnade de amerikanska trupperna kvar däruppe, där de strax blev satta under en mördande eldgivning från de vietnamesiska granatkastarna, artilleriet och raketera.

USA-kommandots försök att hålla ställningarna i och kring den demilitariserade zonen har förvandlat området till ett enda stort blödande sår och har tvingat USA-kommandot att hals över huvud dra dit trupper från andra delar av Sydvietnam, med påföljd att FNL kunnat inregistrera stora segrar även där. Från centrala höglandet drogs enheter från 1:a luftburna kavalleridivisionen, från området norr om Saigon togs 196:e fallskärmsbrigaden. Följden blev, att bara en brigad av istället för hela 9:e divisionen kunde sättas in i deltat, där denna brigad omedelbart fastnade i defensiv krigföring.

En av de positioner som varit värst utsatta är den amerikanska basen Con Thien strax söder om den demilitariserade zonen. Den har varit belägrad och attackerad av vietnamesiska styrkor hela sommaren. Den amerikanska tidskriften "Newsweek" uppgav den 16.10 att mer än 1000 marinsoldater dödats eller sårats där. Basen har befunnit sig under intensiv artillerield från nordvietnamesiska styrkor under mer än en månad och amerikanerna har inte kunnat göra mycket åt det, eftersom de vietnamesiska artilleripjäserna är så väl nedgrävda, att B-52:orna kan pricka in dem bara av ren lyckträff. Enligt Newsweek kallas Con Thien "Lilla Dien Bien Phu" av amerikanerna i Vietnam. När allt kommer omkring hade kanske Giap sina randiga skäl för att gnugga händerna.

Det vietnamesiska folkets kamp har sålunda gått in i ett nytt och avgörande skede. Förenade i FNL mobiliserar vietnameserna nu alla krafter för att behålla initiativet och föra kriget till ett så snabbt slut som möjligt. Vietnameserna har själva inga illusioner om att segern ska komma fort. Men inte desto mindre är det idag möjligt att skönja ett slut, eftersom hela läget vänt sig till det vietnamesiska folkets fördel.

FRONTEN –

hur bildades den, hur har den utvecklats?

Genèveavtalet

Den 20 juli 1954 undertecknades Genèveavtalet om Indokina, vilket innebar att Vietnam delades vid 17:e breddgraden i en nordlig och en sydlig zon. Civilbefolkningen berördes ej av denna uppdelning, men för trupperna innebar den att alla Vietminh-soldater för en period av två år skulle dras norr om gränslinjen, medan de franska (och därmed också 200 amerikanska "rådgivare") skulle dras söder därom för att lämna landet. Inom två år skulle de sista franska trupperna ha lämnat landet och ett allvietnamesiskt val hållas gemensamt i båda zonerna under övervakning av Internationella Kontrollkommissionen, (bestående av representanter från Indien, Kanada och Polen) för att välja en regering för det återförenade Vietnam.

Vietminhs organisation fanns kvar i södra Vietnam under denna tid - det fanns ingen paragraf i Genèveavtalet, som förbjöd eller begränsade den. Det var bara den del av Vietminhs armé som befann sig i södra delen av landet, ca 100 000 soldater, som drog norrut. Vietminh arbetade under denna tid med legala politiska medel för att göra Genèveavtalet känt och för att tvinga regeringen i södra Vietnam att följa det.

Diem-regeringen, som USA tillsatte i södra Vietnam, satte tidigt igång med

att förfölja alla kända Vietminh-kadrer och deras släktingar, helt i strid med Genèveavtalet. Den motsatte sig de allvietnamesiska valen, som skulle hållits i juli 1956, och den arbetade målmedvetet på att bygga upp en armé för att invadera norra Vietnam.

VIETMINH efter vapenvilan

Vietminh-kaderna och andra progressiva i södra Vietnam arbetade under denna tid helt med fredliga och legala politiska medel för att bevara freden, och för Genèveavtalets genomförande. (Flera av de ledande i FNL idag arbetade under denna tid i "Kommittén för försvaret av freden och Genèveavtalet" i Saigon-Cholon, däribland FNL:s ordförande Nguyen Huu Tho och generalsekretärare Huynh Tan Phat). I hela denna kamp arbetade de strikt i överensstämmelse med Genèveavtalet, och var noga med att inte ge USA-Diem-regimen någon förevändning att starta invasionen av norra zonen. Några intervjuer med gamla Vietminh-ledare, som Wilfred Burchett gjort, ger en god bild av de förhållanden som motståndsrörelsen mot USA-Diem-regimen då hade att arbeta under. +)

"Vi hade en organisation, Vietminh, som genomförde det första motståndskriget. Det stod ingenting i Genève-

+) Ur Wilfred Burchetts bok "Inside Story of the Guerrilla War" (på norska "Vietnamkrigen sett inifrån")

avtalet om att denna organisation skulle upplösas när paragrafen om eld-upphör trädde i kraft, eller att alla Vietminh-anhängare skulle dra sig tillbaka norr om den 17:e breddgraden, med den reguljära armén. I så fall skulle en stor del av befolkningen blivit tvungen att lämna sina hem och byar. Trots att Diem-anhängarna gjorde sitt bästa för att jaga bort och utplåna alla tidigare Vietminh-medlemmar, och alla andra, som hade haft något att göra med motståndsrörelsen mot fransmännen, oavsett i vilken utsträckning, så finns det ändå många som är verksamma. Vi finner olika sätt att hålla kontakt, trots riskerna och svårigheterna.

Vår "linje" utformades av våra ledare i samma ögonblick som Genèveavtalets eld-upphör-paragraf för hela Vietnam signerades. I detaljerade instruktioner framfördes absolut respekt för Genèveavtalet, och man betonade att vi inte skulle överskrida gränserna för legal politisk kamp. Vi är revolutionärer. Och det var en instruktion som vår revolutionära disciplin inte tillät oss bryta. Det kostade oss livet på många av våra bästa kamrater under åren 1954-1959. Vi är vana vid att en "linje" fastställs för en avsevärd tid. Under det första motståndskriget (1946-54) kunde det ibland ta ett helt år att underrätta alla olika delar om en ny linje. En delegat från nedersta södern måste resa i sex månader för att närvara vid en viktig konferens, och sedan resa tillbaka för att rapportera den nya linjen. De omständigheter vi då arbetade under, och till en viss grad även nu, tvingade oss att arbeta i isolerade självständiga grupper, som i månader eller t o m i år fattade egna beslut, men alltid inom ramen för "linjen". Och den innebar fram till slutet av 1959 icke-våld, och därefter våld i självförsvar."

USA-Diem-regimens 'pacifiering'

Diemregimen installerades i Saigon av USA, och successivt ersatte Diem-trogna funktionärer fransmännen när dessa for hem, men byarna på landsbygden kontrollerade de inte. Genom det ena "pacifieringsprogrammet" efter det andra sökte Diem hävda "regeringsmakten" på landsbygden. Polisförband, ofta utrustade med artilleri för motsträ-

viga byar, intog by efter by. Byar som gjorde motstånd jämnades med marken av jättelika grävmaskiner och bulldozers med texten: "En gåva till Sydvietnams folk från det amerikanska folket", varefter folket fick bygga upp den på nytt under kontroll av Diem-funktionärer. I hämlarna på polisförbanden återkom de gamla jordägarna, som under årtatal uppehållit sig i Saigon eller i utlandet, och utkrävde arrendeavgifter retroaktivt för flera år! Diem-trogna byfogdar och polischefer tillsattes, invånarna påtvingades identitetskort, fick lämna fingeravtryck och förbjöds lämna sina byar utan tillstånd.

Detta fascistiska terrorvälde, som påtvingades landsbygden, under namnet "pacifiering", var mycket svårt. Professor Nguyen Van Hieu, medlem i FNL:s Centralkommitté har sagt om denna tid:

"Under de första åren efter Genèveavtalet använde det sydvietnamesiska folket inga våldsmedel i kampen för sina krav på bättre levnadsförhållanden, fred, självständighet och demokrati. Men fienden svarade med kulor och bomber. Under imperialisternas och Saigonregeringens hänsynslösa terror upplevde våra landsmän de svartaste dagarna i sina liv. Från och med 1959 blev det sydvietnamesiska folket tvunget att gripa till vapen för att försvara sig, och folket står beslutsamt fast vid att inte lägga ned vapnen förrän de amerikanska angriparna uppgivit sin aggressionspolitik."

Den väpnade kampen börjar

Diem-regimens terror under dessa år hade försvagat Vietminhrörelsen, många i den aktiva kadern hade dödats, satts i fängelse, eller tvingats fly upp till det otillgängliga höglandet. När därför självförsvarskampen togs upp 1959 var USA-Diemregimens grepp över landsbygden starkt, frånsett vissa områden som de aldrig lyckades erövra, (se kartan!) Sao Nam, en aktiv kader från denna tid, har redogjort för hur denna kamp startade och vilka mål man hade:*)

"Folket på slätten hade blivit så terroriserat att människorna till en början inte litade på någon. I början förlorade vi några män, och det var nästan omöjligt att få kontakt med byarnas befolkning. När en sådan

*) Ur Wilfred Burchetts bok "Inside Story of the Guerrilla War" (på norska "Vietnamkrigen sett innanfra")

Ringarna visar de områden som Diem-regimen aldrig lyckades erövra.

terrormaskin oavbrutet kontrollerar det dagliga livet är det omöjligt att göra någonting. Vi kom fram till att det var nödvändigt att bryta fiendens grepp, att avlägsna de värsta Diem-terroristerna, och att göra hårda attacker mot några posteringar. I och med att vi började göra det kom det en ny glans i människornas ögon: tillförsikten kom tillbaka. Det blev klart vad vi stod för, när vi slog ned de värsta tyrannerna, och vi motiverade alltid varför. Till dess FNL bildades i slutet av 1960, arbetade vi i beväpnade propagandagrupper under namnet "Folkets försvarsstyrkor".

Sao Nam har också redogjort för hur man gick tillväga mot de hatade byfogdarna, hur man fastslog deras brott, fällde dom och verkställde domen:

"Man kunde vara övertygad om att de handplockade byfogdarna alltid var ansvariga för flera mord, men vi dömde dem inte till avrättning om det fanns den minsta möjlighet att de kunde ändra sig. Tyrannerna, dvs byfogdarna, polis- och säkerhetscheferna etc bodde för det mesta i samma hus. Nattetid brukade vi sända

en grupp försedda med högtalare för att förklara den nya motståndsrörelsens politik, för att redogöra för Diem-regimens brott och tala om för folket hur de skulle bekämpa den. Slutligen brukade vi ge en allvarlig varning till de lokala tyrannerna, och våra megafoner riktades mot deras hus. Vanligen sköt vi också ett par skott i luften för att göra intryck på dem.

I början brydde de sig föga om detta, de t o m ökade terrorn ibland. Då gjorde vår grupp ett nytt besök, ofta med två olika handskrivna lappar. På den ena stod angivet data om de lokala tyrannerna och deras brott, samt en dödsdom, utfärdad av den lokala avdelningen av Folkets försvarsstyrkor. Den andra var likadan förutom att den innehöll en benådning och varning att inte begå fler brott. Om byfogden var hemma när vi kom, så dödade vi honom och lämnade domen bredvid och satte upp några kopior. Om byfogden råkade vara borta, satte vi upp benådnings- och varningsbladen."

FNL

Med 1959 hade det väpnade motståndet börjat. En bred politisk bas och fast organisation skapades för motståndsrörelsen den 20:e december 1960, när Sydvietnams Nationella Befrielsefront, FNL, bildades. Det vietnamesiska namnet är "Mat Tran Dan Toc Giai Phong Mien Nam Viet Nam", som betyder "Front för befrielse av södra Vietnam". (förkortningen "FNL" är från Befrielsefrontens benämning på franska)

I FNL gick 3 politiska partier samman, "Radikalsocialistiska Partiet", "Demokratiska Partiet" och det kommunistiska partiet, (som 1962 omorganiserades och nu kallas "Revolutionära Folkpartiet"). Vidare anslöt sig en rad buddistiska, kristna och andra religiösa samfund till Fronten, och så gjorde också många av folkminoriteterna, och många enskilda personer. Vid sitt bildande antog FNL ett politiskt program som krävde nationell självständighet, demokrati, förbättrade levnadsförhållanden för folket, fred och nationell återförening. Sedan dess har FNL hållit 3 kongresser, 1962, 1964 och i år 1967. Vid kongressen i år antogs ett nytt politiskt program, som klara-

re och mer specificerat anger FNL:s mål (se sid 9-11 i bulletinen)

Genom flera massorganisationer når FNL ut till folket i södra Vietnam: de främsta är organisationen av fattigbönder, den fackliga arbetarorganisationen, samt ungdoms- och kvinnoförbunden. Studentförbundet, författar- och konstnärsförbundet, journalistförbundet, lärarorganisationen och veteranorganisationen (av gamla frihetskämpar) är ytterligare exempel på välkända organisationer anknutna till FNL.

Befrielsearmén

Folkets försvarsstyrkor, som alltsedan 1959 lokalt hade tagit upp väpnad försvarskamp gick samman och lade grunden till Sydvietsnams Befrielsearmé den 15 februari 1961. Befrielsearmén ingår som en del i FNL och är underställd FNL:s politiska ledning.

Befrielsearmén består både av rörliga och regionala styrkor, och av lokala partisangrupper. Förutom de rent militära uppgifterna finns många andra halv militära uppgifter som hela folket deltar i - vapentillverkning: alltifrån spjut och pilar till gevär och handgranater - och transporter: FNL förfogar inte över lastbilskaravaner eller järnvägståg, utan allt material måste bäras eller ledas på cykel - och sjukvård: FNL:s Röda Kors organiserar fältsjukvården, med svåra sjuktransporter och sjukhus som ofta måste förläggas i tunnlar under jorden för att vara säkra för flyganfall.

Befrielsearméns militära kamp är en del i kampen för södra Vietnams befrielse, intimt samordnad med och underordnad FNL:s politiska linje.

FNL vinner landsbygden

Alltsedan FNL bildades har Saigon-regimen försökt det ena sättet efter det andra för att krossa organisationen. Först försökte de isolera FNL och förhindra att FNL kom i kontakt med byarna på landsbygden. Men de kunde inte isolera FNL, som alltid var närvarande - fastän osynlig. Då beslöt de att försöka nå målet genom att gå från andra hållet, de resonerade så här: "Vi kan inte förhindra

att FNL rör sig fritt och kommer in i byarna och överallt, nåväl, låt oss då isolera folket från FNL".

Den absurda tanken låg bakom försöket med "de strategiska byarna"(1962-63). Folket skulle föras samman i befästa områden, de skulle bo och arbeta helt avskiljda från "otillåten" kontakt med omvärlden. Men det steget togs för sent, FNL hade redan vuxit sig starkt inne i byarna. De "strategiska byarna", som alltså var en sorts koncentrationsläger för de vanliga byborna, bröts upp inifrån, och redan 1963, mindre än ett år efter att USA-Saigon-regimen började med dem, var de allra flesta redan upplösta, och folket hade återgått till och byggt upp sina gamla byar.

FNL idag

FNL:s framväxt på landsbygden har därefter aldrig kunnat hejdas eller bromsas. Fram till sommaren 1965 hade 80 % av landet med 2/3 av befolkningen (över 10 miljoner människor) befriats. Idag försöker Saigon-regimen stänga av städerna från kontakt med landsbygden - men även nu är de för sent ute: FNL har redan starka fästen inne i Saigon och de andra städerna, som även de, liksom de strategiska byarna kommer att befrias inifrån..

Genom FNL:s och Befrielsearméns kamp har Frontens politiska övertag över USA-Saigon-regimen utvecklats och gradvis även kommit att bli en militär maktfaktor, som nu har övertagit över fienden även militärt, trots amerikannernas vapentekniska överlägsenhet.

FNL:s Centralkommitté är idag i själva verket en regering, Sydvietsnams enda verkliga regering. I de befriade områdena skapas nya livsformer, där läggs grunden till ett nytt samhälle med folkstyre i Sydvietnam. Med FNL växer en regeringsmakt fram, som inte bara åtnjuter det fullständiga stödet från folket i södra Vietnam, utan också från bröderna och systrarna i norr. Allt fler länder och regeringar (i 12 stater har FNL redan öppnat diplomatisk representation) och allt större delar av världens folk erkänner idag FNL som den verkliga och enda representanten för södra Vietnams folk.

Vad vill FNL?

I mitten av augusti i år höll FNL en extra kongress och antog ett nytt program, som klarlägger det politiska och militära läget och FNLs uppgifter. Programmet har nu översatts och kan köpas från Vietnambulletinen för en krona.

Samtidigt som Ky/Thieu-klicken tidigt på hösten i år anordnade sina så kallade val, höll FNL sin fjärde kongress i ett befriat område någonstans i södra Vietnam.

Det betydelsefulla med kongressen i år är dels att FNL nu definitivt framträder som den självklara och enda representanten för det sydvietnamesiska folket, dels på grund av att man antog ett nytt program som ersätter tiopunktsprogrammet från 1960.

Förhållandena har förändrats i flera avseenden sedan 1960, så att ett nytt program blivit nödvändigt:

1960 hade FNL att tävla med olika grupperingar, buddhister och neutralister, om ledningen i kampen mot USA-imperialismen. Men dessa, som i början var de dominerande, har antingen förlorat sin betydelse eller gått över till FNLs linje, eftersom FNL är den enda rörelse, som kunnat mobilisera de breda folklagren och föra en politik som leder till seger. FNL har därmed blivit det enda alternativet till den nuvarande regimens förtryck.

De amerikanska trupperna har alltmer tvingats på defensiven. Det är FNL som bestämmer när och var de stora slagen ska utkämpas. Man har fullkomlig kontroll över den militära situationen, vilket inte minst de stora segrarna i norra Sydvietnam har visat i höst. "Vårt folk befinner sig i överläge för att vinna segrar, ta initiativet och gå till offensiv."

De befriade områdena har hela tiden utvidgats och omfattar nu 4/5 av södra Vietnam med 2/3 av dess befolkning.

Det var i detta läge som inte bara organisationerna inom FNL, utan också de väpnade styrkorna och representanter

för grupper utom FNL och för vietnameserna i utlandet samlades för att dra upp riktlinjerna för den fortsatta kampen. Denna organisatoriska breddning ledde också till en breddning av Frontens politiska program och plattform.

Ena hela folket

Huvudmålen i det nya programmet är desamma som i 1960 års program, nämligen: att ena hela folket i södra Vietnam: slå tillbaka USA-imperialisternas angreppskrig och störta marionettregeringen i Saigon; bygga ett oberoende, demokratiskt och blomstrande Sydvietnam; fortsätta framåt mot en fredlig återförening av landet.

För att åstadkomma detta strävar FNL att ena alla klasser och samhällsskikt, alla partier och religiösa samfund för att gemensamt kämpa mot de amerikanska angriparna. Även medlemmar av administrationen och regeringen i Saigon välkomnas, om de vill gå över till folkets sida.

Man inbjuder alla organisationer, som inte är eller inte vill bli medlemmar av FNL att förena sig med Befrielsefronten i kampen.

Ett oberoende, demokratiskt och blomstrande Sydvietnam

FNLs inrikespolitiska program är det program som ska förverkligas efter hela landets befrielse, men det är också det program, som nu håller på att förverkligas i vad som är en modell för det nya samhället: de befriade områdena.

Programmet innefattar grundläggande demokratiska rättigheter och åtgärder för att förbättra levnadsförhållandena för den stora majoriteten av folket.

Demokrati

Den lydregering amerikanerna insatt i Saigon måste störtas, liksom den sk nationalförsamlingen, som inte representerar folket. I stället måste man hålla verkligt demokratiska, fria och allmänna val till en nationalförsamling och för att bilda en bred demokratisk och progressiv regering, innefattande alla samhällsklasser och grupper i södra Vietnam.

Demokratiska fri- och rättigheter ska införas.

En självständig ekonomi

För att Sydvietnam ska kunna bli självständigt, måste det få en oberoende och självförsörjande ekonomi och måste göra sig fritt från produktionens ensidighet och det ekonomiska beroendet av USA. FNL uppmuntrar privat företagssamhet och hävdar, att landet efter kriget bör byggas upp i samarbete mellan kapitalisterna, de arbetande och staten. Samtidigt som den privata äganderätten garanteras, ska arbetare och tjänstemän ha rätt till medbestämmande i företagen.

De ekonomiska förbindelserna med norra Vietnam ska utvecklas och de båda zonerna hjälpas åt att bygga upp landets ekonomi.

Jordreform

Att bryta ner det gamla feudala systemet, där massorna av bönder förtrycktes under ett grymt godsägarvälde, och garantera bonden rätten till den jord han brukar är den första förutsättningen för att höja folket upp ur svält

och elände och bygga upp ett modernt och blomstrande samhälle. Detta är vad som redan nu sker i de befriade områdena, där jordreformer enligt principen "jorden åt den som brukar den" också har öppnat vägen för samarbete och ömsesidig hjälp inom jordbruket och förbättrade bruks- och gödningsmetoder. FNLs program för detta är: att konfiskera USA-imperialisternas och deras medlöparens jord och fördela den bland de fattiga bönderna; att köpa upp land från de stora godsägarna; att garantera bönderna den jord de fått genom revolutionen.

Kulturen

Den förslavande och korrumpierade kultur och undervisning, som amerikanerna fört med sig och som bryter ner det vietnamesiska folkets kulturtraditioner, måste bekämpas. I stället vill FNL utveckla en nationell demokratisk kultur, som anknyter till folkkulturen och folkets tradition av kamp mot främmande angripare.

FNL strävar också för att höja folkets kulturella nivå, avskaffa analfabetismen och ge var och en möjlighet till utbildning.

Arbetslagstiftningen innefattar åtta timmars arbetsdag och aktiva åtgärder mot arbetslöshet. Sociallagstiftning.

Minoritetsfolken

De nationella minoriteterna spelar en mycket framträdande roll i Vietnams befrielsekamp. Både under den franska kolonisationen och under Diems regim utsattes de för omfattande förtryck. FNL garanterar de nationella minoriteterna rätt att bruka sitt eget språk och utveckla sin nationella kultur och konst. I de områden där de lever koncentrerat, kommer självstyrande områden att upprättas av samma slag som redan finns i norra Vietnam.

Full religionsfrihet kommer att garanteras.

Saigonarmén och saigonadministrationen

Samtidigt som marionettstyrkorna betraktas som folkets fiender, välkomnar FNL alla officerare och soldater från

dessas, som går över till Befrielsearméns sida. Även representanter för saigonregimen erbjuds en plats i den patriotiska fronten om de vill ansluta sig till denna för att bekämpa angriparna och hjälpa till att bygga upp fosterlandet.

Amerikanska soldater som går över till folkets sida ska behandlas väl och få hjälp att återvända hem.

"Under den första fasen ska normala förbindelser upprättas mellan de två zonerna. Mellan dem ska råda rörelsefrihet, och kulturellt och ekonomiskt utbyte ska utvecklas. På denna grundval kommer diskussioner och förhandlingar att föras mellan de två zonerna om de konkreta stegen för att återföra landet och avskaffa den provisoriska demarkationslinjen, i enlighet med hela folkets önskan."

Återföreningen

Folket i Vietnam har en lång historia av gemensam kamp för oberoende. Före 1954 var hela Vietnam mobiliserat mot de franska kolonialherrarna. Folket stod enat bakom Viet Minh. Delningen 1954 var endast avsedd att bli tillfällig.

FNL ser därför den nuvarande delningen som något onaturligt, påtvingat av USA-imperialisterna:

"Vietnam är ett land, det vietnamesiska folket är ett folk, ingen kraft kan dela vårt fosterland. Återföreningen av landet är hela vårt folks heliga strävan. Vietnam måste återförenas."

Men eftersom utvecklingen hunnit gå åt skilda håll i norra och södra Vietnam, kan man inte bara kollektivansluta den södra delen till den norra. Återföreningen ska ske i två steg:

Fred och neutralitet

FNL vill föra en fredlig och neutralistisk utrikespolitik, inte ansluta landet till några militära pakter, etablera förbindelser med alla länder oberoende av politiskt och ekonomiskt system och motta hjälp utan politiska villkor från alla länder. Detta hindrar dock inte, att man ser sin plats bland de progressiva antiimperialistiska länderna och förklarar sig vilja:

aktivt stödja de nationella befrielse-
rörelserna i Afrika, Asien och Latin-
amerika;
aktivt stödja det amerikanska folkets
kamp mot USA-imperialisternas angrepps-
krig i Vietnam;
aktivt stödja de amerikanska negrernas
rättvisa kamp;
aktivt sträva att ge bidrag till fre-
dens bevarande.

FNL:s CENTRAKKOMMITTE och PRESIDIUM

FNL:s högsta ledande organ mellan kongresserna är dess Centralkommitté, som ursprungligen valdes på FNL:s konstituerande konferens 20.12 1960, och som har nyvalts och utökats vid de tre kongresser FNL haft, 1962, 1964 och 1967. Centralkommittén sammanträder några gånger per år. Centralkommitténs presidium är dess ständiga utskott som sköter löpande uppgifter.

Här följer uppgifter på presidiets medlemmar och på de medlemmar i Centralkommittén som FNL offentliggjort. (En stor del av FNL:s arbete sker i områden, som alltså är fiendebesatta, varför namn och uppgifter på dem som arbetar där ännu inte kan offentliggöras.)

Ordförande: NGUYEN HUU THO

Nguyen Huu Tho föddes i Cholon utanför Saigon 1910. Han studerade juridik i Frankrike och blev en känd advokat för sitt försvar av motståndsmän mot fransmännen. Mot slutet av 40-talet var han ledare för de intellektuellas kamp mot det koloniala förtrycket. Han fängslades 1950 för att ha lett en demonstra-

tion den 19:e mars 1950 mot det ökande amerikanska deltagandet i kriget. Åter i frihet 1954 grundade han i Saigon-Cholon en kommitté för fred och för genomförandet av Geneveavtalet. Han fängslades på nytt, befriades 1961 genom en gerillaattack mot hans fängelse. Alltsedan dess varit ordförande i FNL:s Centralkommitté.

Presidium:

Nguyen Huu Tho, ordf. (se ovan)

Ybich Aleo, vice ordf. Ordförande för högplatå-nationaliteternas organisation för självständighet.

Vo Chi Cong, vice ordf. Representant i

presidiet för Revolutionära Folkpartiet.

Phung Van Cung, med dr, vice ordf. Ordförande i FNL:s organ för hälsovård.

Huynh Tan Phat, arkitekt, vice ordf, FNL:s generalsekreterare. Sekreterare i Demokratiska Partiet.

Thom Me The Nhem, vice ordf. Ordförande i buddistorganisationen i Bac Lieu.

Tran Nam Trung, vice ordf.

Nguyen Thi Dinh. Ordförande i Kvinnoförbundet och vice befälhavare i Befrielsearmén.

Phan Xuan Thai. Ordförande i fackliga arbetarrörelsen.

Dang Tran Thi. Vice ordförande i fackliga arbetarrörels.

Tran Huu The. Ordförande i FNL:s bondeorganisation.

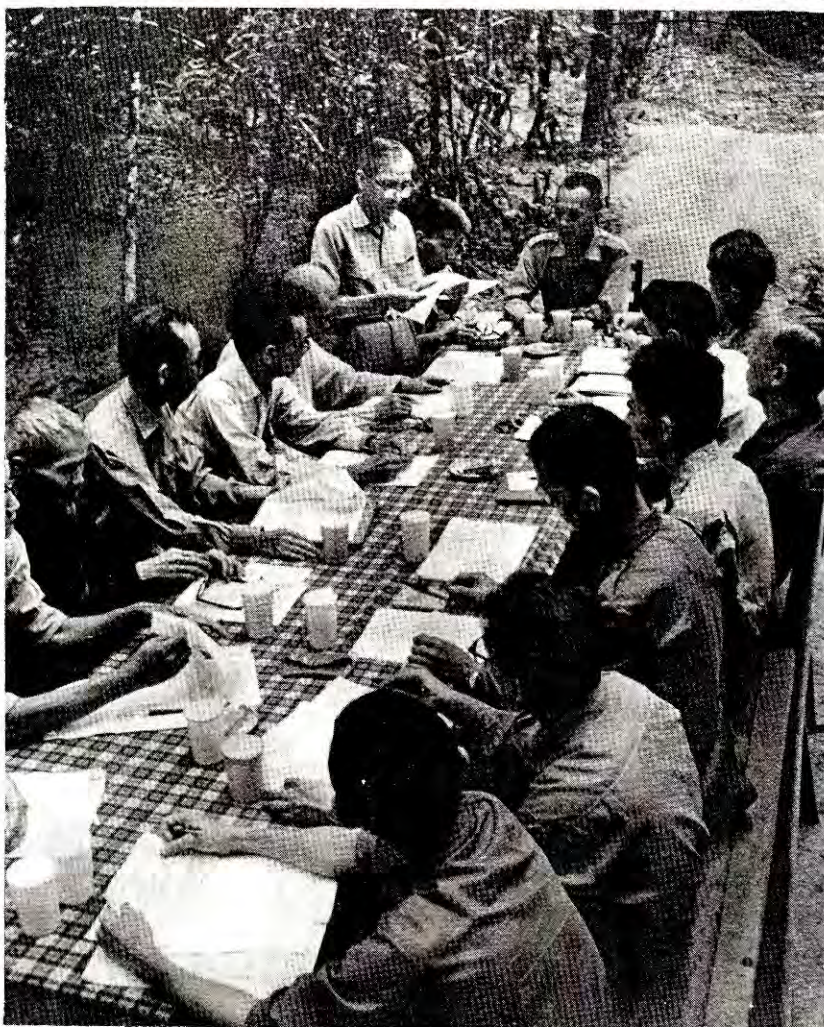
Tran Bach Dang. Ordförande i FNL:s ungdomsorganisation.

Nguyen Van Ngoi. Ordförande i Cao Dai-sekten i Tien Thien.

Tran Buu Kiem. Ordförande i FNL:s studentorganisation och medlem i Demokratiska Partiets styrelse.

Tich Tien Hao. Ordförande i Luc Hoa-buddisternas organisation.

FNL:s presidium samlat till möte i södra Vietnam. Både FNL:s centralkommitté och presidium har alltid genomfört sina möten i Sydvietnam.

Övriga medlemmar i FNL:s centralkommitté:

Chu Phat, präst.

Dang Quang Minh. Chef för FNL:s ambasad i Moskva.

Duong Ky Nam, professor.

Ho Thu, farmakolog, vice sekr i FNL:s centralkommitté. Medlem i styrelsen för FNL:s organ för hälsovård.

Hoang Bich Son. Chef för FNL:s representation i Havanna.

Huynh Coung.

Huynh Van Tam. Chef för FNL:s ambasad i Alger

Huynh Thin Tu. Ledare i Hoa Hao-sekten.

Joseph Marie Ho Hue Ba, katolsk präst. Vice ordf i Long Xuyen-provinsens katolska församling.

Lam Viet Khanh, ingenjör.

Le Van Huan, professor i pedagogik, vice sekr i FNL:s centralkommitté. Ordförande i FNL:s lärarorganisation.

Le Van Tha. Medlem i styrelsen för Radikalsocialistiska Partiet.

Le Van Tinh. 1962-63 chef för FNL:s ambasad i Havanna.

Le Thi Rieng. Vice ordförande i FNL:s Kvinnoförbund.

Ma Thi Chu, farmakolog. Arbetar vid FNL:s ambasad i Prag.

Nguyen Van Hieu, professor. Chef för FNL:s representationer i Prag och Berlin. Lett många delegationer till utlandet.

Nguyen Thi Binh. Hon har lett många delegationer för FNL i utlandet, besökte Sverige i oktober 1966.

Nguyen Van Tien, professor. Sedan 1962 haft diplomatiska uppdrag i utlandet, bl a i Kairo. Nu FNL:s repr i Hanoi.

Nguyen Ngoc Thuong, professor. Vice sekr i Radikalsocialistiska Partiet.

Nguyen Van Quang.

Nguyen Thach, jurist.

Nguyen Van To, kompositör.

Ong Sat. Vice ordförande i högplåtå-nationaliteternas organisation för självständighet.

Pham Thien Vi, professor.

Rochom Briu. Vice ordförande i högplåtå-nationaliteternas organisation för självständighet.

Tran Van Thanh. Medlem i styrelsen för FNL:s fackliga arbetarrörelse. Sedan 1964 chef för FNL:s ambasad i Peking.

Tran Huu Trang, dramatiker. Ordförande i FNL:s författar- och artist-organisation.

Thich Hung Tu, munk. Ordförande i östra Nam Bos buddistorganisation.

Tran Hoai Nam. Medlem i styrelsen för FNL:s fackliga arbetarrörelse.

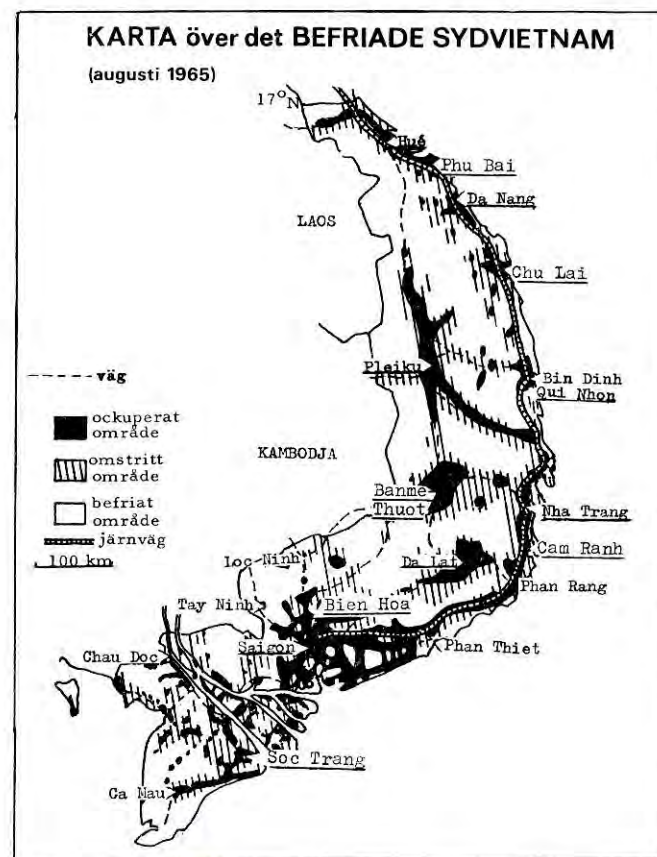
Ung Ngoc Ky, medlem i Centralkommitténs sekretariat. Vice sekr i Demokratiska partiet.

Vo Dong Giang. Han var fram till 1965 chef för FNL:s ambasad i Havanna.

Vo Van Mon, överstelöjtnant. Befälhavare för Binh Xuyen-styrkorna. (en väpnad buddistisk sekt)

Vo Danh.

Vu Tung, journalist.

DE BEFRIADE OMRÅDENA

Denna artikel är uppdelad i först en inledning om de befriade områdenas uppkomst, karaktär och sätt att fungera, därefter avsnitt om ekonomin, sjukvården och kulturen och skolorna i de befriade områdena. Källorna är dels olika skrifter utgivna av FNL och DRV, dels Wilfred Burchetts *My Visit to the Liberated Zones of South Vietnam* (Mitt besök i de befriade områdena i Syd-vietnam).

Redan på japanernas tid...

Innan Viet Minh tog makten efter japanerna i augusti 1945, fanns det i realiteten två administrationer. Den ena var tillsatt uppifrån, av fransmännen. Den var starkast i närheten av de stora städerna. Den andra var vald i hemlighet av byns befolkning. Den var starkare längre bort från städerna. Det var den Viet Minh stödde sig på.

Vid stilleståndet 1954 hade större delen av södra Vietnam befriat sig från fransmännen och deras fogdar. I avtalet förband sig fransmännen att helt utrymma Vietnam. För att underlätta utrymningen skulle hela folkarmén på 150 000 man dra sig norr om en tillfällig militär demarkationslinje vid sjuttonde breddgraden.

...och sedan på USAs tid

Däriigenom blev folket i landet helt utlämnat åt den Diemterror som sedan kom att följa.

De folkvalda i byarna fängslades eller avrättades, och byarna "rensades". Nya byhövdingar tillsattes från Saigon - av hävd en givande post. Skatter och tullar brukade ge stora inkomster. Men också en riskfylld post. Byhövdingen var främling i byn. Hans makt vilade endast på bajonetter och han kunde inte lita på någon.

Men Diem lyckades aldrig lägga under sig hela landsbygden. Hans makt nådde inte långt utanför städerna.

Befrielsen och efter...

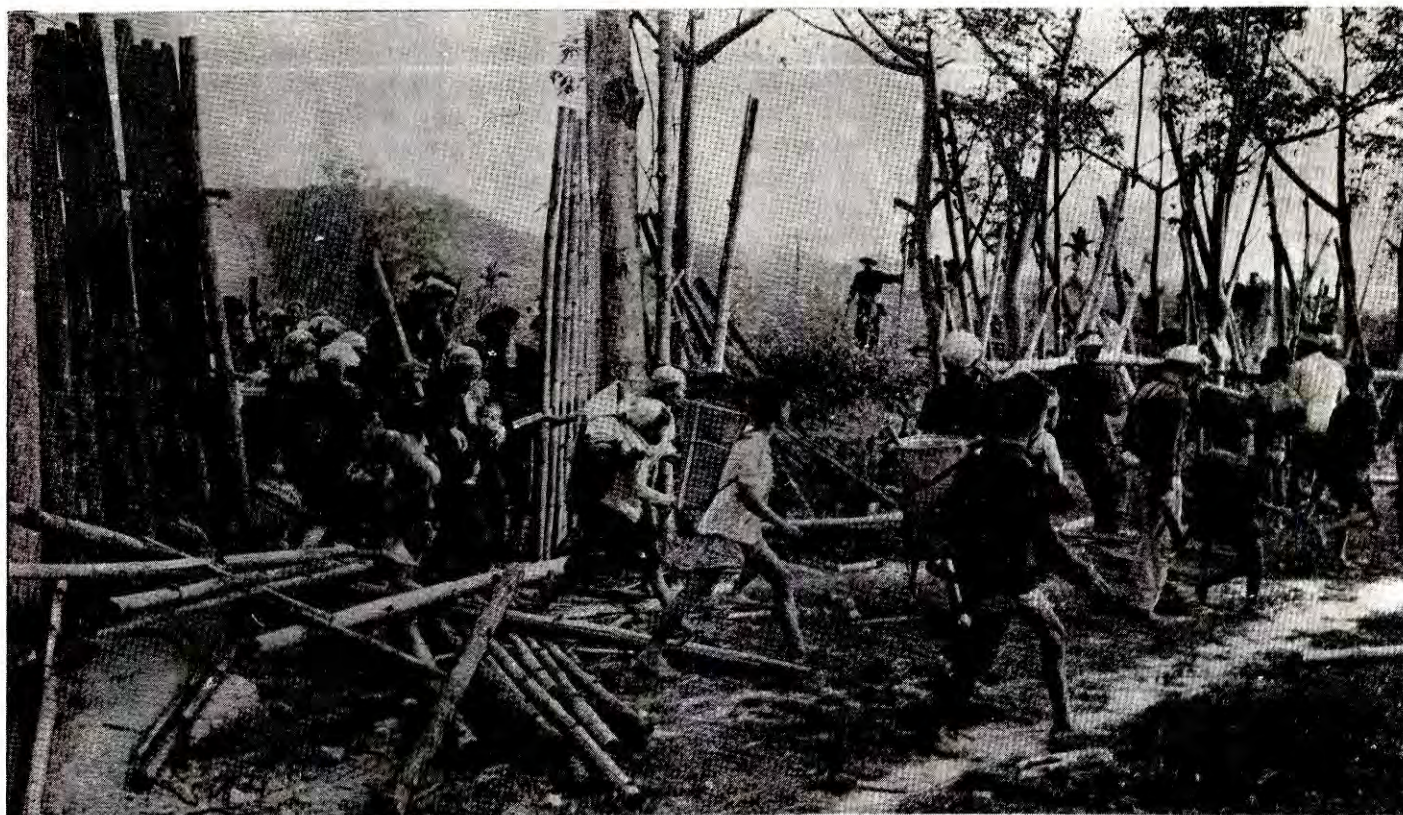
I de Saigonbehärskade byarna arbetar FNL underjordiskt. De organiserar en partisangrupp, en bondeförening, kvinno- och ungdomsorganisationer. När man drivit ut quislingarna träder alla hemliga organisationer fram. De tar initiativ till att organisera val. Alla över 18 år har rösträtt, och man väljer en självstyrelsekommitté med en ordförande.

Denna kommitté utser lag och grupper för byns försvar, för sjukvård och skolor, för kultur, jordbruksutveckling och andra ekonomiska uppgifter. Kommittén har sedan att samordna de olika gruppernas arbete.

På liknande sätt är hela FNL-administrationen uppbyggd. Till gagnet om än inte till namnet är FNL en regering för Södra Vietnam. Under denna regering lyder kommittéer för försvaret, för utrikes ärenden, för kultur, hälsovård och skolväsen, för post och tele och för ekonomin. Den har diplomatiska representanter utomlands och en nyhetsförmedling som dagligen sänder rapporter om vad som händer i södra Vietnam.

Hur stora är de befriade områdena?

De lokalt valda byråden utgör grundenheten för FNLs civila administration. De befriade områdena omfattar 80% av landet och en befolkning på 10 miljoner människor. Washington Post (13.8.1967) anger att USA fullständigt kon-

trollerar 168 byar, och delvis kontrollerar på sin höjd 2 000 byar - av de 12 537.

USA behärskar framför allt de stora städerna, de starkt befästa huvudvägarna och sina stora baser - men de kan inte känna sig säkra ens där. De lever i fiendeland. Hatet mot amerikaner är så starkt, berättar en officer, att en vänlig vietnames omedelbart misstänks för att vara "vietconagent".

De befriade områdena är inget rike med klar gräns - de liknar närmast ett land som höjer sig ur havet, splittrat av pölar och kanaler. Och pölarne, det är städerna och USA-baserna, medan kanalerna bildas av de befästa vägarna.

Bönderna lever ett dubbelliv

I gränslandet kring de USA-ockuperade områdena lever bönderna ett dubbelliv. De har drivit bort polischef och godsägare och de har fördelat jorden, och de har tillgång till FNLs skolor och sjukvård. Samtidigt har de en garnison Saigonsoldater i en postering mitt i byn. De upprätthåller ett sken av legalitet.

Garnisonen vet att byn stöder FNL, och den vet vilka som klistrar affischer och vilka som talar på mötena. Mer när de häktar och förhör bönderna svarar

dessas: "Jovisst. Visst har vi partisaner i byn. Min bror är partisan. Min dotter är partisan. Visst har de gevär." Före 1963 kunde man bli avrättad för mindre. Men nu, när FNL är så starkt, kan folk tala så. Och på garnisonschefens frågor "Hur många? Vilken sort? När? Var?" svarar bönderna villigt "Många. Stora. Ofta. Överallt.", eller bara "Jag vet inte."

Bönderna betalar skatt till FNL, ris, och sedan tar de det kvitto som FNL alltid lämnar och går till garnisonen och klagar och kräver ersättning för sitt stulna ris. "De tvingade oss, klagar de, "de sa att det var nödvändigt för att driva ut amerikanerna och befria landet. Vad kunde vi göra annat än betala?"

Och garnisonen vet att så gott som varanda själ i byn har varit med och satt ut fällor. Men när byborna förhörsv svarar de "Jo, vi blev tvingade att hjälpa till." Och de visar några av fällorna, men inte de bästa. Eller de tar fram några spetsade stänger och säger misslynt "De här vägrade de att betala för. De var inte tillräckligt vassa."

FNL uppmuntrar befolkningen att lämna garnisonerna den sortens upplysningar och klaga över Viet Congs tvång och beskattning. Det är nödvändigt för bönderna i dessa omstridda områden att inta en legal hållning.

Och "höktidningen" US News & World port bekräftar FNLs uppgifter (dec 66):

"Få vägar öppnades förra året, och ingen större folkmängd kom in under regeringens kontroll. De röda kan fortfarande värva upp till 1 500 unga män från byarna varje månad, och de fortsätter att kvittera ut skatt i olika former från alla delar av Sydvietnam, till och med själva Saigon.

...

Allt detta sker framför ögonen på regeringstjänstemännen som står maktlösa och inte kan ingripa. Saigon har föga eller inget inflytande."

En by befrias

Även om det finns lika många sätt som det finns byar, ger följande intervju med en 19-årig flicka från byn Sung Lo i Le-Than-distriktet i Höglandet en inblick.

"Det hela började då diemisterna skulle göra vår by till centrum i en "strategisk storby". Alla byar i distriktet skulle förflyttas och läggas i ring runt vår by. Runt storbyn skulle man slå taggtråd och sätta ut vakter. Vi motsatte oss dessa planer.

Då satte diemisterna in en terrorvåg som inte bara drabbade oss, utan alla

byar i distriktet. Först gjorde de en räd mot vår by och fängslade fyra unga män. En dräptes, en sattes i fängelse, och två släpptes. De var knappt att känna igen när de kom hem, torterade och blåslagna.

Den natten samlades vi till ett bymöte. Livet började bli outhärdligt. Vi hörde också ifrån andra byar att grisar och bufflar hade stulits, hus hade bränts ned, kvinnor hade våldtagits, och människor hade dödats. Vi kom fram till att vi måste sätta oss till motvärn, för att kunna leva.

Sent på kvällen två dagar senare kom elva soldater till vår by. De förbjöd oss att lämna byn. De trängde in i husen och tog alla knivar och pilbågar. Sedan befälde de att alla män skulle ställa upp sig. När de unga männen kom fram blev åtta av dem bakbundna.

Nu var hela byn på benen och stod och trängdes runt soldaterna för att få dem att släppa pojkarna. Truppledaren sköt en man i benet, så att han föll raklång med blodet strömmande utmed vaden. När byborna såg blodet blev de rasande. En kvinna skrek något på vårt språk och kvinnorna kastade sig över soldaterna med vedträn i händerna. Två flickor slängde sig på truppledaren, slog revolvern ur hans hand med ett vedträ och dödade honom. Fem andra var redan ihjälslagna och två flydde. Nu fick vi fem gevär, en kpist, en pistol och många patroner till vår by.

Vid middagstiden nästa dag hade hela byn flytt ut i djungeln med allt vad de ägde och hade - ris, kläder, höns och grisar och kokkärl. Tunga saker fick bli kvar och all nötboskap måste lämnas åt sitt öde.

Någon timma senare kom tvåhundra soldater. De brände ned byn och dräpte våra kor och våra bufflar. De hade med sig tungt artilleri och sköt in i djungeln, men ingen blev skadad. Tio dagar senare hade vi byggt upp en ny by ett stycke därifrån.

Byn byggs upp igen - befäst

Det första vi tänkte på nu var försvaret. Den plats vi valde var särskilt otillgänglig, och husen kamouflerades. Byns ungdomar bildade en hemvärnsskår och beväpnade sig med armborst. De

byggde försvarsverk runt byn. De grävde gropar med spetsiga pålar i och satte upp fällor på alla tillfartsvägar till byn.

I byn fanns det bara 45 hus och bara trehundra människor, men saigonsoldaterna lyckades aldrig mer komma in i byn. De anföll den många gånger, men de fick alltid dra sig tillbaka, ofta med svåra förluster."

Sung Lo var den första byn av sin stam i Le Than distriktet som reste sig. När de andra byarna i stammen såg vilken framgång Sung Lo hade, följde de efter och reste sig till motvärn; alla de byar som hade hägnats in i "strategiska storbyar" lyckades slå sig fria och bygga upp sina byar på nytt.

Starkt befästa.

"Risfältet är vårt slagfält..."

Ett par steg från Saigonposteringen i Long Dien ligger en befriad by, berättar en vietnamesisk journalist i ett reportage. Man höll på att ta upp skatt för FNL. Den ansvarige sa:

"I år har vi samlat in 4 576 skäppor i den här byn, från 178 hushåll. Det är dubbelt så mycket som förra året. Vi har fått fyrtio nya sympatisörer, och sjutton andra kommer snart att tas upp i Fronten.

Bara i den här byn har saigonsoldaterna dödat elva människor och pryglat mer än trehundra - för att inte tala om hur många de har bestulit! En av byborna har skrivit en visa:

På morgonen sår vi och skördar,
på kvällen lämnar vi Fronten ris.
Om natten gräver vi skyddsrum
och stärker försvaret kring byn.
Som en man slåss vi och segrar.

Det är inte så finslipat, men det vittnar om stämningen bland bönderna. 90% av hushållen har fått jord sedan FNL bildades här. De kommer att ge sin sista skäppa ris för segern."

I ett av husen bodde byns Cao-Dai-präst. FNL-kadern presenterade honom med orden: "Detta är en stor motståndsmän. Han skördade trehundra skäppor ris och gav Fronten sjuttio."

Prästen svarade: "Jag var inte den enda. Bara i vår by har sjutton pojkar gått med i FNL - då måste det helt visst finnas många i hela befrielsearmén. Och hur ska de få mat? Vår religion hindrar oss inte att ge dem ris."

Alla i byn minns farbror Hos ord från motståndsrörelsen mot Frankrike:

Risfälten är våra slagfält
våra vapen är hacka och plog
och bönderna är soldater.

Jordbruk och småindustri i de befriade områdena

I de ockuperade områdena...

"En del myndigheter här är övertygade om att Sydvietnam har glömt bort hur det är att vara ett produktivt samhälle. Den inhemska produktionen sjunker stadigt. Fiskefångsterna har minskat. Risproduktionen har gått ned. För tre år sedan exporterade Sydvietnam ris. I år importeras 450 000 ton. Nästa år blir det 600 000 ton - närmare 70 % av landets behov", skriver US News & World Report, och fortsätter med att beklaga sig över hur lata och apatiska sydvietnameserna är.

...och i de befriade

"Svinen springer inte längre fritt," skriver en vietnamesisk journalist. "Man har byggt svinstior. Då blir grisarna snabbare välgödda, och gödseln samlas på ett ställe.

Förr brukade folk arbeta var för sig; nu finns det lag för ömsesidig hjälp överallt i byarna - i vissa trakter är mer än 90 % av bönderna med.

Mellan årets två skördar arbetar bönderna med binäringar. Det har aldrig hänt förut. Mattvävning i Can Douc, silkesmaskar och champinjonodling i Du Chua; vävning, korgmakeri, fiskodling, krukmakeri.

Folket får inte arbeta i fred. Där deras soldater inte vågar gå, kommer deras flygplan med bomber och gifter som förstör skördarna.

Då måste man skörda om nätterna. Det finns särskilda "snabblag" som under befrielsearméns skydd sår, planterar eller skördar ris med en otrolig snabbhet."

Bönderna är basen

Jordreformer genomfördes redan av Viet Minh. Men 1954 omgrupperades böndernas armé norr om sjuttonde breddgraden och bönderna lämnades utan såväl armé som vapen. Och med USA och Diem kom jordherrarna tillbaka. De krävde skatter, arrende och ockrarräntor för gamla lån - retroaktivt för alla åren efter jordreformen!

När en by befriats, genomför man ånyo en jordreform. Patriotiska godsägares jord konfiskeras inte. Den kan antingen återköpas till ett pris som avgörs av de lokala förhållandena, eller också enas man om ett sänkt arrende. Jord som tillhör amerikaner eller quislingar konfiskeras. Jorden fördelas sedan mellan de fattiga bönderna, gratis och utan villkor. Även quislingarnas familjer får jord vid dessa tillfällen - i den mån de är fattigbönder.

Nära två miljoner hektar jord har fördelats mellan bönderna i de befriade områdena.

De befriade områdena utsätts ständigt för flyganfall med napalm och gifter. Transporter inom Sydvietnam är utomordentligt besvärliga - och näst intill ogörliga när det gäller större mängder och längre sträckor. Därför är ökad avkastning ett livsvillkor för de befriade områdenas befolkning.

Jordbruket

När jorden fördelats sätter byns självstyrelsekommitté igång med att planera jordbruket. Bönderna går samman i "ar-

Thai Ha: Patroner som tagits från fienden

betsbytesgrupper" och "grupper för ömsesidig hjälp". Därigenom har bönderna i de befriade områdena kunnat bygga tusentals kilometer bevattningskanaler, som försörjer tiotusentals hektar risfält. I träskområdena har de byggt nätverk av dräneringskanaler.

Samtidigt har nya idéer i jordbruket snabbt spridit sig - catch-cropping, flera-skördar-om-året, plantera-mellanraderna, och tekniska hjälpmedel.

Flera-skördar-om-året har tagits på över 100 000 hektar i västra och södra Nam Bo (deltalandet). Det är 35 gånger mer än man tog 1965.

1966 tog man nästan dubbelt så stora skördar som 1965 över hela västra Nam Bo. Trots "upprensaktionsaktioner" och växtgifter har provinsen Quang Nam bärgat sin bästa skörd på decennier. Riset gav en 30 % mer per hektar.

Binärings och småindustri

Svinstammen ökade med 260 000 djur på ett år (1966) i provinserna Can Tho, Soc Trang, Rach Gia och Tra Vinh.

I bergsområdena fördubblades svinstammen under 1966 - fjäderfäna fyrdubblades. I många delar av centrala Trung Bo (höglandet) har man uppnått och överträffat sitt mål - tolv kilo kött per person.

Fisket, saltproduktionen, sockerförädlingen och papperstillverkningen har utvecklats kraftigt. Även andra binäringsringar, som väverier, silkesmaskar och halm och bambuplanteringar går framåt.

Under de allra senaste åren har det byggts upp en industri djupt inne i höglandets djungler. Det är vapenfabriker, tryckerier, läkemedelsfabriker, uniformsfabriker och fabriker som tillverkar vardagsvaror. Råvarorna är lokala, och tillverkningen försöker fylla folkets och Frontens behov.

Det har varit en jämn produktionsökning trots kriget. Folkets levnadsstandard i de befriade områdena har förbättrats avsevärt jämfört med åren under quislingregimen - man räknar med mellan 100 och 300 % ökning. Fattigbönderna som utgör två tredjedelar av befolkningen har fått en levnadsstandard som motsvarar mellanböndernas.

Sjukvården

"Förutom något sporadiskt besök av en amerikansk läkargrupp från en militärbas i närheten ger Sydvietnams regering ingen vård åt de människor som kommer in (i lägren). Nästan alla är sjuka i TBC eller malaria." skriver US News & World Report om sjukvården i Saigonregimens läger för de utbombade, och berättar vidare:

"I dag finns det ett tusen sydvietnamesiska läkare för tio miljoner människor - och av dem är sjuhundra soldater i armén. De andra trehundra", säger en vietnames, "har förbindelser, eller har köpt sig fria. Och de som har privat praktik tar naturligtvis igen det med höjda arvoden."

En katolsk präst berättar i en intervju i *Nouvel Observateur* den 29.6.66:

"Det är faktiskt så att alla byar har tillgång till gerillans hälsovård. Och det förvånar ingen. De finns i närheten och de kommer gärna. Dessutom tar de inte betalt.

Det bidrar enormt till FN:s anseende, för bönderna är inte vana vid att betrakta sjukvård som en gratisförmån - särskilt som de unga läkarämnena hellre bor i städerna än på landet, och mera ser sitt yrke som ett sätt att tjäna pengar än som en kallelse."

Johnson inspekterar sina trupper

Nguyen Ngien

FNL har byggt upp ett effektivt nät av sjukvårdsstationer över hela landet. 1964 hade man 3 000 hälsovårdare och 2 978 barnmorskor ute i byarna. Då fanns det tre högskolor för läkare i de befriade områdena - nu finns det en i varje provins.

I alla distrikt finns det skolor för sjukvårdare och sjuksköterskor, för laboranter och barnmorskor och för kadrer som skall lära ut hygien och förebyggande åtgärder. Mellan 1960 och 1965 utexaminerades 10 kullar med läkare och 120 kullar sjukvårdare, assistenter och barnmorskor.

Mellan 1965 och 1967 utbildades i de befriade områdena långt mer än 10 000 läkare och sjukvårdare med begränsad läkarkompetens. Det är en tredubbling från 1964, och redan 1964, den 8.11, skrev TT-Reuther:

"Vietcong elementen har lyckats utveckla sina personella resurser och höja den tekniska standarden. Samtidigt har de lyckats bygga upp ett stort antal hemliga medicinska centra som är mycket högt organiserade."

Granatsplitter blir skalpeller

Sjukvården bedrivs med mycket dåliga tekniska resurser. Så gott som alla moderna bekvämligheter saknas i djungeln. Vatten bärs i hinkar och kokas på öppen eld. Patienterna ligger i bambuhyddor. Längs sjuksängarna går löpgravar, ifall det skulle komma ett bombanfall.

Elektricitet får man ur handdrivna generatorer - eller rättare sagt cykel-drivna. Kirurgiska instrument tillverkas av granatsplitter.

I ett tidigt skede kartlade FNL alla växter i de befriade områdena. Sedan jämförde man med såväl farmakologiböcker som gamla orientaliska handböcker,

och fann att landet var rikt på medicinska örter. Nu tillverkar FNL själva över 70% av de instrument och de läkemedel som behövs.

Till de större medicinska upptäckter som gjorts av FNLs forskare räknas ett medel som hjälper mot kallbrand. Det är en väsentlig medicinsk upptäckt. Man har också fått fram ett proteinserum som ersätter blodplasma.

Man har stora förråd av serum och vacciner mot tyfus, kolera och smittkoppor. 1964 lyckades man snabbt hejda en stor koleraepidemi som bröt ut i Saigon. Myndigheterna som hade hoppats att den skulle sprida sig till de befriade områdena blev missräknade. Tio-tusentals saigonbor kom ut till byarna för att bli vaccinerade.

Malaria har alltid varit ett stort problem på den vietnamesiska landsbygden. Där har man fört en stor förebyggande kampanj. Antalet malariasjuka har sjunkit avsevärt. I de värst utsatta områdena har man lyckats få ner malarian till 5%.

All läkarvård är gratis i de befriade områdena. Folk från de ockuperade områdena kommer över för att få hjälp och vård när de är sjuka. Till och med från själva Saigon kommer stora skaror.

Röntgen – made in USA

I sin bok intervjuade Bruchett överläkaren vid ett av FNLs frontsjukhus:

"Givetvis är det mycket vi saknar," sa han, "men på den kirurgiska avdelningen har det blivit mycket bättre sedan våra pojkar lyckades erövra en transportabel röntgenapparat - made in USA."

"Ett typiskt frontsjukhus som jag besökte skilde sig inte särskilt mycket från en vanlig by" berättar Burchett i sin bok. "Det var samma bambuhyddor som inte bestod av stort mer än ett brant lutande palmtak som vilade på stolpar, innanför en yttervägg i höfthöjd, flätat av bambuspjälor. Beräknat för att ge mesta möjliga skugga och luft.

I själva verket var varje hydda en "sjuksal". En hydda som var lite större och bättre än de andra var operationssal. Väggar och tak i alla salar, i operationssalen, i apoteket och på polikliniken, var tapetserade med vit fallskärmsnylon.

Nguyen-Duong

På hemväg från en uppremningsaktion.

"Alla sårade kan räkna med att få första hjälpen på ett kompanilasarett inom en halvtimme" berättade överläkaren. Till kirurgisk behandling på bataljons-sjukhus tar det en timma, och efter två timmar kan de få kirurgisk behandling på ett regementssjukhus. Normalt kan sjukhusen ute vid fronten och i byarna ta hand om alla fall som kommer in. Bara mycket svåra fall måste skickas vidare till huvudsjukhuset. Om patienterna snabbt kommer under vård, brukar vi kunna rädda 90%."

Tre patienter

"I den första salen låg tre patienter. En var gummiarbetare. Han hade blivit skjuten i nacken av saigonsoldaterna när han samlade gummisäften från träden första morgonpasset. Kulan var nu avlägsnad, och han var på bättringsvägen.

Nästa patient var en gammal kvinna. Hon hade fått granatsplitter i magen. Delar av inälvorna, bland annat levern, hade opererats bort. Hon var fortfarande ganska svag.

Den tredje var en ung gerillasoldat. Två dagar tidigare hade han fått ena handen, och delar av den andra, bortslitna av en granat.

Han hade legat och sovit, haft mardrömmar, och drömt att byn blev anfallen. Yrvaken hade han rusat upp, dragit en handgranat, och lossat sprinten. Han skulle just till att kasta den när han insåg läget, och kom att tänka på sina sovande kamrater. Han höll då fast granaten med båda händerna, och stack in händerna under en rissäck som stod i närheten. Han led ännu av sviterna efter chocken."

Kulturen är till för folket

Varje by har sång- och dansgrupper, och i byarna ägnar man sig helst åt sång och dans, men i en del byar har man egna teatergrupper. Därtill finns det vandrande teatersällskap och resande grupper som visar filmer.

Frontens filmer visar uppbyggnadsarbetet, som "Besök på ett sjukhus", "Ett tryckeri i de befriade områdena", "Kanalgrävning i Ta Giang" och de visar motståndskampen, som "Låt oss försvara vår by", "En strategisk by förstörs", "Helikopterjakt", "En kämpande by".

Ur en intervju med en flicka från ett resande teatersällskap:

"Vi satte upp vår scen inom räckhåll för saigonposteringen. Folk kom miljontals ifrån. Och ni kan inte föreställa er vilket mottagande vi fick. Vi blev fullproppade med alla slags sötsaker och varmt applåderade, kanske mindre för vår skicklighet, än för att vi var där.

Runt scenen kommenterades spelet. Åskådarna ropade in oss gång på gång. En föreställning kunde hålla på till gryningen.

Nästa dag fick vi packa ihop vår scen och våra kulisser, våra dräkter och våra instrument och dra vidare med en 30 kilo på ryggen. Vart vi än kom var det samma sak - vi kände oss verkligen som fisken i vattnet ...

Våra största framgångar hade vi utanför Saigon. Det kunde komma tusentals cyklar, motorcyklar och bilar, ut till de befriade områdena, ofta rätt under näsan på vaktposterna.

En skola i varje by

När fransmännen kom till Vietnam i slutet på 1800-talet fanns det 20 000 skolor med statligt stöd i hela landet. När de drevs ut 1954 fanns det fjorton.

FNL anser folkbildningen vara en huvuduppgift. Mottot är "en skola i varje by". I det nätverk av skolor som byggs ska varje bonde få en elementär skoling.

Mottot för vuxenbildningen är "de som kan läsa och skriva lär dem som inte kan". I många provinser är analfabetismen helt utplånad, också i byar där den brukade ligga uppe på 80%.

FNL analyserade läget på skolfronten, och fann att huvudproblemet var att det fanns för få bra lärare. Därför satsade man på lärarutbildningen. Nu finns lärarseminarier i varje provins. Enbart under 1966 utbildades mer än 20 000 lärare i de befriade områdena.

Den viktigaste uppgiften i hennes by för närvarande var kvällskurserna för vuxna. De lärde sig läsa och skriva på bahnar- och jarai-språken. Folkskolan för barn mellan sex och fjorton år var den andra huvuduppgiften.

Läroböckerna var gjorda av FNLs undervisningskommitté i provinsen. De trycktes centralt, men täckte inte behovet. Provinskommittéerna försökte skaffa fram mer material, stencilerat eller maskinskrivet. Pappersbristen var ett stort problem. Ibland fick man banka ut hinnorna från stora bambustammar och använda som papper.

Utbildningen är kanske inte så avancerad, men den lägger en grund för den allmänna skolbildningen i landet. På den kan man sedan bygga upp en ännu högre nivå.

Ännu finns det inte något universitet, men man har flera högskolor. Det finns regelbundna kurser i ekonomi, pedagogik, medicin, farmakologi och andra ämnen. Förutom på lärarutbildningen satsar man särskilt på medicinsk utbildning. I varje region finns en medi-

cinsk högskola, och varje distrikt har skolor för sjuksköterskor och barnmorskor.

Bambuflisor som pennor

Wilfred Burchett berättar i sin bok "Vietnamkrigen sett innefra" som sitt besök i en skola i ett befriat område i Tay Nguyen:

Skolhuset bestod av ett stort sluttande palmtak som vilade på tre väggar av flätad bambu. Den fjärde väggen saknades och i öppningen stod en stor svart tavla på ett stativ.

Barnen satt på timmerbänkar och stavade i ABC-böcker på sin stams språk. De använde bambuflisor som pennor och dopade dem i ett bläck som bestod av träkol upplöst i vatten. Lärarinnan skrev före med ett stycke torkad maniok, och barnen skrev efter.

"Vi har ännu inte material för högre undervisning" berättade lärarinnan, "och nästan inga barn som är kvalificerade att gå där, Det är inte mer än två år sedan vi började med undervisning här i byn, och då var vi analfabeter nästan alla. Men i provinsen finns en lärarhögskola."

Hoang Lôc:

Till min vän, som stupat

I går gick jag i dina spår
en väg som var vit och trist
i dag bröt jag av en kvist
över din grav, det skalv i dina snår.

Och säg nu vad var kulans namn
och säg mig nu vad hette skyttens hand
vad hette ansiktet, som sköt dig ihjäl?
O himmel, min kloka, förnuftiga själ!

Kulan? Kolonialist!
En rövare, en tjuv, en skam!
Handen? En samarbetsman!
Ansiktet? Imperialist!

Med torra ögon gråter jag.
I strypstocken sitter mitt hjärta.
Orden blir tomma och bjärta.
Mina läppar biter jag.

Det fanns inte trä till en kista
Sov under denna filt
som traktens bönder har gett mig
till din eviga sömn, din sista!

I morgon får skogsbrynet åter liv
det smattrar eld från gevär
då är vi skilda för alltid min vän
av en nattlig offensiv.

Översättning: Ola Palmaer

VIETNAMS POLITISKA EKONOMI

Kapitalismen är ett internationellt system med å ena sidan dominerande ekonomier och å den andra beroende, underordnade. Uppsving i de industrialiserade kapitalistiska staterna berikar överklasserna i de underutvecklade länderna. Konjunkturedgångar i USA drabbar inte bara den svenske arbetaren utan också den asiatiska arrendatorn, också han är indragen i penningekonomin, han befinner sig i utkanten av det kapitalistiska systemet, oskyddad för dess svängningar.

Koloniseringen: En nationell ekonomi blir en beroende

När den franska imperialismen trängde sig in i Vietnam under 1860-talet, som då var en nationalstat och en ekonomisk enhet, bröts bygemenskapen, som också var en viktig ekonomisk enhet, ned. Plantager med exportinriktad produktion bildades, jord köptes upp av koloniserare eller av inhemsk överklass. Hantverket med en begynnande kapitalistisk organisation konkurrerades ut av billiga franska industrivaror. Utvecklingen i andra delar av Sydostasien följde ett liknande mönster: "Utvecklingen i de beroende områdena anpassades efter kolonialmakternas behov och allmänna politik, och deras ekonomiska historia återspeglar för den skull utvecklingen i Väst. Under Västerterns ledning utvecklades kolonierna från rena råvarukällor till betydande centra för jordbruk och gruvdrift...Uppbyggandet av industrier förhindrades emellertid nästan alltid eller fördröjdes, i gynsamma fall." (E H Jacoby: *Agrarian Unrest in Southeast Asia*, New York

1961, s. 8. En dålig och starkt förkortad översättning finns i Världspolitikens dagsfrågor, nr 6/1962.)

Ett starkt befolkningstryck, dvs begränsad tillgång på billig och lätt uppodlingsbar jord, ovanan vid penningekonomin och ett stort behov av krediter drog in bönderna i en djävulscirkel av ständigt ökande skuldsättning mot ockerräntor vid lån. Jorden ställdes som säkerhet och resultatet blev en överföring av jordägandet till ett litet antal stora jordägare. De självägande bönderna förvandlades till arrendatorer på den jord som de en gång ägt. Jordägaren och ockraren förenades ofta i en person och eftersom han ofta såg räntekomsterna som sin huvudsakliga inkomstkälla upphörde han att aktivt och medvetet sträva efter höjd produktivitet i jordbruket.

Två huvudklasser framträder. Å ena sidan jordägarna-ockrarna-köpmännen, å den andra arrendatorer och småbönder på väg att proletariseras som utgör 70-80% av befolkningen. Överklassen arbetar inom de gränser som kolonialmakten utstakar och blir den sociala basen för kolonialmaktens maktutövning. Den fortgående proletariseringen av bönderna förser de exportinriktade gummi-, te-, socker- och kryddplantagerna med billig arbetskraft.

Utländska minoriteter, framför allt kineser, spelar stor roll inom speciella sektorer, t.ex. inom handel och distribution. De utländska minoriteterna växer i ekonomisk betydelse ungefär samtidigt som den europeiska

imperialismen tränger in i Sydostasien.

Jordfrågan och den koloniala ekonomins upplösning

Världskrisen med början 1929 och dess verkningar i Vietnam visade med än större tydlighet än tidigare det rådande systemets utvecklingshämmande karaktär.

Det centrala problemet var jordfrågans lösning, frågan om jordens användande och fördelning. Före den första fasen i det vietnamesiska folkets befrielsekamp, dvs strax efter det andra världskriget, utgjorde de icke-jordägande bönderna, de sk "ta dien", 2/3 av den jordbrukande befolkningen. Små och mellanstora jordägare ägde ungefär 40 % av jorden och de stora jordägarna, 3% av den jordbrukande befolkningen, ägde 60 %. (Le Chau: La révolution paysanne du Sud Viet Nam, Paris 1966, s. 16.)

I södra Vietnam var ägandekonzentrationen än mer långtgående: 1930 0,4 % av de jordbrukande familjerna 44 % av jorden, 86 % saknade jord.

Efter världskrisen stannade det vietnamesiska jordbruket i sin utveckling. Som världens tredje exportör av ris (1929) drabbades Vietnam mycket hårt av prissänkningarna: 1934 var priset på ris 70 % lägre än 1929. De direkta följderna av risets avsättningssvårigheter blev framför allt försämringar när det gällde att ersätta förslitningen av kapitalet, dvs att man inte höll jordbruksredskap, bevattningsanläggningar o.dyl. i gott skick. Stora områden lades i träda samtidigt som svår hungersnöd drabbade särskilt norra Vietnam. Facit för denna period är dystert: risskörden per ha minskade med 12 % mellan 1930 och 1944, samtidigt som befolkningen ökade med 23 %, den brukade jorden per person i jordbruket minskade med 38 % under samma period, risproduktionen per invånare minskade från 380 kg 1930 till 240 kg 1944, den senare kvantiteten motsvarar ungefärligen människans minimibehov av säd. (Le Chau: Le Viet Nam socialiste: une économie de transition, Paris 1966, s. 51,55-56.)

Jämfört med andra länder visar sig det vietnamesiska jordbruket inte särskilt produktivt.

Förutsättningar för en betydligt högre produktion fanns och finns. I all ekonomisk teori erkänner man kapitalbildningens eller sparandets användning för produktiva investeringar som den ekonomiska utvecklingens drivfjäder. (Oskar Lange: Ekonomisk utveckling och socialism, Halmstad 1965, s. 137.)

Man kan säga att jordägarnas skyhöga räntor, vanligtvis kring 50-100 % per år, ibland upp till 800 % (!), och de höga arrendeavgifterna, vanligtvis ca 50 % av skörden, utgjorde ett slags tvångssparande. Men ekonomisk utveckling är naturligtvis beroende av hur ett givet sparande används, vilken klass som bestämmer sparandets förbrukning. Den vietnamesiska överklassen investerade inte i jordbruket därför att det stora jordinnehavet och ockerräntorna gav den en mer än tillräcklig inkomst och därför att den föredrog städerna framför landsbygden. Det överskott som pressades ur de vietnamesiska bönderna åstadkom inte heller ens början till en industrialisering av landet utan torde i huvudsak ha försvunnit i improduktiva investeringar och lyxkonsumtion, valutflykt, utlandsresor osv.

Inte heller i den "moderna" sektorn av ekonomin lyckades den vietnamesiska överklassen skaffa sig ett fotfäste. Franska intressen, dessutom koncentrerade till tre finansgrupper, dominerade gruvindustrin (nickel, tenn, wolfram) i norra Vietnam, gummiplantagerna och bankvärlden. Överklassen fick ägna sig åt underordnade uppgifter på det militära, politiska och administrativa området.

Situationen var kort sagt ohållbar. Å ena sidan ett jordbruk på tillbakagång. Å den andra en "modern" sektor som snarare var en del av den franska ekonomin än av den vietnamesiska och som saknade en egen utvecklingsförmåga. Kraven på revolutionära förändringar blev alltmer uttalade. I Inochinas kommunistiska partis första manifest (1930) sägs att de första uppgifterna är att: "kämpa för avskaffandet av varje spår av feodalismen... kasta undan den franska imperialismen... Dessa två mål är nära förenade, ty utan att bekämpa imperialismen kommer det att bli omöjligt att avskaffa de stora jordägarna och att lyckas med jordreformen..."

DRV: från kolonialism till socialism

Övergångsreformen 1945-1953

När DRV proklamerades efter andra världskriget inleddes omedelbart en imperialistisk motoffensiv. Under det följande första befrielsekriget som slutade med Frankrikes totala nederlag vid Dien Bien Phu genomfördes en jordreform av övergångskaraktär i både norr och söder, även om dess följder var mest genomgripande i norr. Under övergångsreformens första år inskränktes bestämmelserna till att gälla en sänkning av arrendet och en provisorisk expropriering (övertagande) av jord i träda. När den ekonomiska och militära situationen i de befriade områdena förbättrades skärptes bestämmelserna. Jord tillhörig koloniasatörer och deras vietnamesiska medlöpare beslagtogs och fördelades. Skuldsättning till ockerräntor ogiltigförklarades. Räntans högsta belopp sattes till 13 % per år. Det s.k. "paysannerie laborieuse", d.v.s. mellanbönder, småbönder och arrendatorer blev den grupp som framför allt gynnades av övergångsreformen. Målet för denna reform kan sammanfattas i tre punkter:

En lättnad i bördorna för de fattiga bönderna.

En uppmuntran för livsmedelsproduktionen.

En förberedelse för en radikal jordreform.

Det första befrielsekrigets ekonomiska politik var inte bara inriktad på att bygga upp en nationell ekonomi utan också på att sabotera fiendens ekonomi. De befriade områdena upplevde som helhet en lovande ekonomisk utveckling med en inte obetydlig industriell företagsamhet och en viss

utrikeshandel (efter 1950). Maskinell utrustning evakuerades och användes för produktion av krigs- och sjukvårdsmateriel, men också av konsumtionsvaror. Den befriade zonens ekonomiska isolering betydde också att slags uppsving för hantverket, som alltsedan koloniseringen kämpat med stora svårigheter p.g.a. konkurrensen från industriländernas industriveruexport.

Mot en socialistisk jordbrukspolitik

Den radikala jordreformen (1953-56) hade en mer genomgripande målsättning, slutligen inriktad på en förändring av samhället i socialistisk riktning. Mottot var "jorden åt dem som brukar den" och exproprieringslagarna var i konsekvens därmed mer långtgående. Ungefär 65 % av den uppodlade jorden berördes och 72 % av landsbygdsbefolkningen tilldelades jord. Maktfördelningen mellan olika klasser förändrades radikalt, vilket framgår av nedanstående tabell, som visar medelantalet m² jord per person i resp. ägarkategori.

	Före	Efter
Icke-jordbrukande storgodsägare	6779	825
Storbonde med anställda	2116	2159
Mellanbonde utan anställda	999	1565
Småbonde utan tillräcklig jord	343	1372
Arrendator, lantarbetare	6	1421

(Le Chau, Le Viet Nam socialiste: une économie de transition, Paris 1965, s 140)

Träsnitt av Han Ko

När en brigad USA- och saigon-soldater närmade sig An-Sach-området i de västra högplatåerna, sköt D. och hennes gerillaenhet ner två fiendesoldater och drog sig genast tillbaka. Fiendeofficeren skrek: "Ta hit kvinnan levande!" Under förföljandet föll många soldater i spikfällor. Som gerillan väntat, återvände fienden nästa dag för att hämnas. D. och hennes gerillatrupp överföll dem i ett bakhåll och lurade dem i ännu fler spikfällor.

Under omfördelningen, exproprieringen och uppköpen av jord begicks svåra misstag bland annat beroende på bristande politisk medvetenhet och tålmod hos den kader som administrerade reformen. Redan till år 1956 hade emellertid betydande framsteg gjorts: den uppodlade jordens storlek hade ökat med 24 % jämfört med år 1939, produktionen per ha med 36 %, den totala produktionen med 68,4 %, produktionen per capita med 43 % och den individuella produktionen av säd med 13 %. Den följande fasen i jordbrukets utveckling var bildandet av kooperativ. För ett förnuftigt utnyttjande av den knappa tillgången på odlingsbar jord och för att möjliggöra de nödvändiga kollektiva insatserna i terrassanläggningar och konstbevattning är också relativt små kooperativ ett väldigt framsteg. Bildandet av kooperativ går i etapper: i början ett ganska löst organiserat samarbete men med bibehållande av privat ägande, över ett fastare samarbete och ökande kollektivt ägande till det socialistiska kollektivet, utan privat ägande

och med en målmedveten styrning av investeringarna inom jordbruket. På alla nivåer försöker man upprätthålla frivillig anslutning och folklig kontroll över kooperativets skötsel genom ett fullmäktige. Ännu är kooperativen relativt små bestående av c:a 60 jordbruk (1960), i vissa regioner av 100 till 200.

De socialistiska kooperativen var ännu 1959 få till antalet och i början av 60-talet torde större delen av den uppodlade jorden vara organiserad i ett slags övergångsform till socialistiska kooperativ. Kooperativen jämte den statliga investeringsverksamheten inom jordbruket har åstadkommit produktiva förbättringar på lång sikt. På sex år (1955-1960) har man anlagt 2,5 gånger mer terrassodlingar än under den 80-åriga koloniala perioden. Den första femårsplanen 1961-1965 lägger stor vikt vid investeringar som kan underlätta konstbevattningen av den odlingsbara arealen. Femårsplanen förutsåg att 80 % av arealen skulle vara konstbevattnad 1965.

Konstbevattning möjliggör flerskördssystem, i gynsamma fall upp till 4 skördar per år. Ungefär 70 % av jordbruksinvesteringarna går till konstbevattning.

Resultatet av en välplanerad investeringsverksamhet har visat sig i en hög tillväxttakt, betydligt högre än medelantalet för länderna i Sydostasien. Mellan 1955 och 1959 steg jordbruksproduktionen med i genomsnitt 11 % årligen. Femårsplanen 1961-65 förutsåg en något lägre årlig ökningstakt. Risodlingen är fortfarande helt dominerande inom jordbruket, bl.a. därför att ris ger skördar som är överlägsna jämförbara sädesslag. Man bedriver dock en medveten politik att göra jordbruksproduktionen mer mångsidig, samt att öka skördarna. Det gynnsamma året 1959 kom man i DRV upp i en genomsnittlig skörd på 2 200 kg per ha.

Från jordbrukarnation till industristat

I motsats till regimen i söder har man i DRV genom en målmedveten planering och genom utnyttjande av alla tillgängliga resurser inlett en industrialisering av landet.

Under de första årens återuppbyggnadsarbete var hjälpen från socialistiska länder av stor betydelse, liksom skatterna från jordbruket. Dessa senare skatter utgjorde 31 % av inkomsterna 1955 men bara 9 % 1959. Den utländska hjälpen avtog också i betydelse medan huvudparten av statens inkomster kom från den statsägda sektorn av ekonomin. (Mellan år 1955 och

1959 mottog DRV lån och gåvor till ett värde av 780 miljoner dollar från de socialistiska länderna. Mer än en tredjedel var lån.)

Under den första planen, "uppbyggnadsplanen", 1955-1957, la man tyngdpunkten på att ställa om industrin från en krigsekonomi till en fredsekonomi och utvecklade konsumtionsvarusektorn. Under den följande treårsplanen "planen för övergång till socialism", lades störst vikt vid produktion av kapitalvaror, d.v.s. varor för utvecklandet av jordbruk och industri och under den första femårsplanen, "planen för byggandet av socialismen", 1961-1965, gynnades den tunga industrin. På några få år har DRV kommit upp till en hög andel investeringar av nationalinkomsten, 18,3 % 1960. Jämfört med de utsugna, koloniala länderna i Asien har DRV den högsta investeringskvoten efter Formosa, som emellertid har hamnat på denna tätplats p.g.a. den omfattande utländska hjälpen. Investeringarna fördelade sig på följande vis: Återuppbyggnadsplanen 1955-57 industri 28%, jordbruk 13,3%, kommunikationer 36,2%, handel 6,5%; Planen för övergång till socialismen 1958-60 industri 36%, jordbruk 12,2%, kommunikationer 20,6%, handel 7,4%.

Den planmässiga investeringsverksamheten har gett resultat i en mycket hög årlig tillväxttakt i industri och hantverksbetonad sysselsättning. Mellan år 1958 och 1960 var den årliga tillväxten 22 %. Det är ännu framför allt s.k. basinvesteringar, t.ex. skolor, kraftverk, kommunikationer, som gynnats.

1939 gick det 100 000 invånare på en student, 1959 fanns en student på 1 730 invånare om stipendiater som befinner sig i de socialistiska staterna räknas in. Analfabetismen är praktiskt taget utrotad.

Utvecklingen av DRV från ett underutvecklat bondeland till en socialistisk nation på väg att industrialiseras har på kort tid medfört märkbara förbättringar i levnadsstandarden för folket, när det gäller tillgången på livsmedel, undervisning, sjukvård och bostäder.

Liksom Sydvietnam har DRV länge haft en negativ handelsbalans (större import än export), men för DRV:s del är

Sydvietnam	1954	1964
Försvar	79,1%	52,2%
Ekonomiska o sociala tjänster	1,0%	...
Andra löpande utgifter	17,9%	15,6%
Investeringar o lån	2,0%	32,2%
(Economic Survey of Asia and Far East 1965, FN, Bangkok 1966, s 196)		
Demokratiska Republiken Vietnam	1954	1960
Försvar	26,5%	16,4%
Investeringar i näringslivet	30,8%	57,5%
Kulturella o sociala inv.	9,7%	11,1%
Tjänster, administration	14,5%	8,1%
(La République Démocratique du Viet Nam, Hanoi 1960, s 86-88)		

Konsumtion av nödvändiga varor per invånare i				
DRV	1939	1955	1957	1951959
Ris, kg	200	172,5	225,6	241,2
Kött, kg		4,24	5,06	7,1
Socker, kg	0,7	0,58	1,06	1,2
Salt, kg	3,3	4,75	5,07	5,46
Tyg, m	4,8	3,52	5,24	4,98
Tvål, kg		0,1	0,19	0,24

(Le Chau, Le Viet Nam socialiste, s 281)

den på väg att försvinna. I DRV:s export spelar industri- och hantverksprodukter en betydelsefull roll, nästan 60 % av exporten 1960, vilket är ovanligt för länder på den utvecklingsnivån. Importen är inriktad på att underlätta det industriella uppbyggandet; inte mindre än 90 % av importen (1960) bestod av kapitalvaror (varor som ej konsumeras utan används i produktionen).

Ekonomi blomstrar under bomberna

När vietnameserna säger att de är beredda att kämpa i 20 år eller mer, är detta inte bara ett uttryck för en okuvlig kampvilja. Redan nu planeras ekonomin med sikte på detta.

Efter de första bombattacker i augusti 1964 började de nordvietnamesiska ledarna förbereda en omorganisering av ekonomin och en omlokalisering av industrin. Man kallade det "att bygga socialismen i krig" och slagordet blev nu "bekämpa de amerikanska angriparna och bygg socialismen". I planeringen är man så att säga alltid ett steg före amerikanerna. Långt innan man i Vita Huset hade börjat diskutera detaljplaner för att bomba Hanoi, Haiphong och andra städer, hade man börjat evakuera befolkning och industrier.

Den ekonomiska planeringen är alltså anpassad efter den nuvarande svåra situationen, men den ska också skapa möjligheter för en kommande seger. Därför förkastades också tanken på en ny femårsplan. Man satsade på tvåårsplaner, "övergångsplaner", som främst var grundade på de aktuella behoven men på samma gång fortsatte att skapa den tekniska och materiella basen för socialismen: "Vi får aldrig för ett ögonblick förlora ur sikte det faktum att vi håller på att bygga socialismen."

En huvudprincip är att både på det nationella och det regionala planet

bli självförsörjande. Detta betyder att varje område måste vara ekonomiskt och t o m militärt självförsörjande, inom jordbruket såväl som i industrin. Man flyttar alltså ut industrier på landsbygden, men man skapar också nya. Många av dessa börjar som hantverkskooperativer, men växer snabbt till små industrier när skickligheten ökar och maskiner blir tillgängliga. Framför allt satsar man på industrier som främjar kommunikationerna. Vidare bygger man små elektriska generatorer över hela landet.

Ett exempel på hur man sprider industrin geografiskt och försöker göra varje provins ekonomiskt oberoende, finner man i Quang-Binh-provinsen nära 17de breddgraden, som blivit bombad gång på gång. Under 1965 och början av 1966 sattes ett nät av maskinfabriker upp i varje distrikt för att tillverka eller laga utrustning för industri, jordbruk och transport. Små fabriker byggdes också för att tillverka cement, insekspulver och konstgödsel samt en rad konsumtionsvaror, tändstickor, cigaretter, tvål, socker, porslin och lergods, papper och andra produkter. Allt detta var nytt för provinsen. De små industrierna blomade upp under bomb- och kulregn. Investeringarna i sådana industrier fördubblades under år 1966.

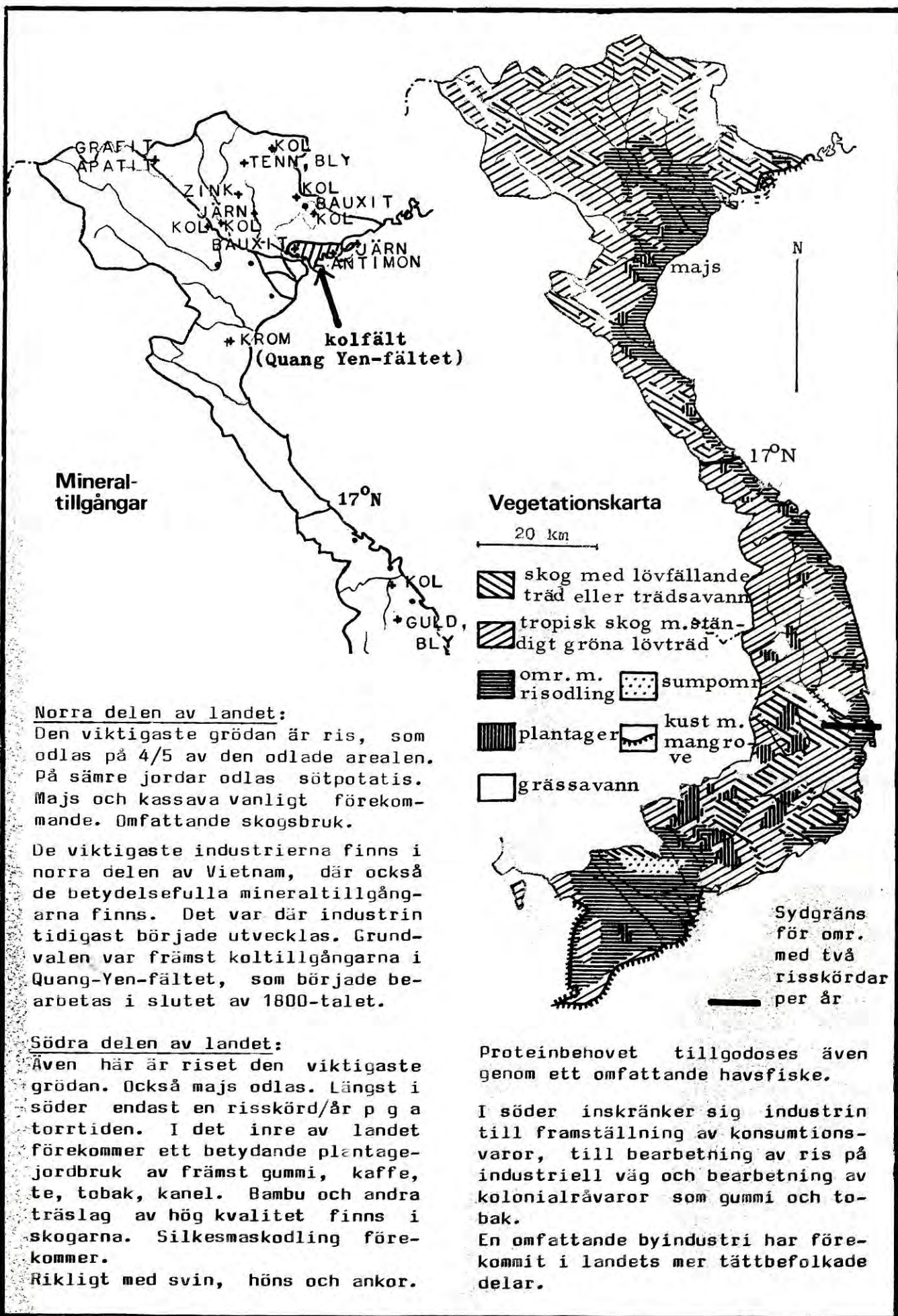
Samma princip om självförsörjning gäller också livsmedelsproduktionen. Av 1965 års skörd lagrades 23%. Kooperativen uppmanas också att lagra ris.

Ransonering infördes på ris, fläsk och socker redan 1957. Dessa är fortfarande de enda varor som är ransonerade och de kan också köpas på fria marknaden för något högre pris. Ransoneringsmängden har heller inte förändrats.

I en sådan ekonomi är det naturligt, att alla är aktivt sysselsatta. Man har engagerat hundratusentals ungdomar för att bygga upp kommunikationsnätet och reparera bombskador. 250 000 har mobiliserats för att bygga upp ekonomin i de mindre utvecklade områdena.

Kvinnor arbetar nu också inom traditionellt "manliga" områden, och tjänstgör som soldater.

Om man kort ska karaktärisera den nuvarande situationen i Nordvietnam är det med svaret på en fråga om vad som händer om hela huvudstaden bombas: "Vi kommer att bygga upp Hanoi vackrare än det var förut."

Norra delen av landet:

Den viktigaste grödan är ris, som odlas på 4/5 av den odlade arealen. På sämre jordar odlas sötpotatis. Majs och kassava vanligt förekommande. Omfattande skogsbruk.

De viktigaste industrierna finns i norra delen av Vietnam, där också de betydelsefulla mineraltillgångarna finns. Det var där industrin tidigast började utvecklas. Grundvalen var främst koltillgångarna i Quang-Yen-fältet, som började bearbetas i slutet av 1800-talet.

Södra delen av landet:

Även här är riset den viktigaste grödan. Också majs odlas. Längst i söder endast en risskörd/år p g a torrtiden. I det inre av landet förekommer ett betydande plantagejordbruk av främst gummi, kaffe, te, tobak, kanel. Bambu och andra träslag av hög kvalitet finns i skogarna. Silkesmaskodling förekommer.

Rikligt med svin, höns och ankor.

Proteinbehovet tillgodoses även genom ett omfattande havsfiske.

I söder inskränker sig industrin till framställning av konsumtionsvaror, till bearbetning av ris på industriell väg och bearbetning av kolonialråvaror som gummi och tobak.

En omfattande byindustri har förekommit i landets mer tätbefolkade delar.

Sydvietnam: från kolonialism till neokolonialism

Jordhungern och det politiska medvetandet bland småbönder och arrendatorer som skapats genom kampen mot den franska imperialismen och dess inhemska medlöpare gjorde någon form av jordreform i Sydvietnam ofrånkomlig. Men den reform som planerades efter Geneve-avtalet var dels inte tillräckligt radikal för att tillgodose majoritetens intressen och dels från början dömd att misslyckas. De ca 600 000 ha som hade fördelats under övergångsreformen återgick till de gamla ägarna. Arrendeavgifterna som inte betalats under det första motståndskriget krävde jordägarna i efterskott. Diemregimens reform gav bönderna rätt att bruka jord som låg i träda mot en avgift, men den rätten hade bönderna och arrendatorerna redan tagit sig utan att betala arrendeavgifter. Det högsta tillåtna jordinnehavet sattes till 100 ha, en oerhört inkomstbringande areal med flerskördssystem och med risodling. Genom att sätta "tak" så högt garanterade man att jordreformen inte blev någon omvälvande förändring på landsbygden. Eftersom plantagerna inte heller berördes av reformen torde den del av jorden som teoretiskt sett skulle kunna omfördelas inte uppgå till mer än 10-20%. Som jämförelse kan nämnas att FNL mellan 1960 och 1965 fördelat ca 75% av den uppodlade jorden i Sydvietnam.

Endast i de områden som inte berörts av övergångsreformen kunde Diemregimens reform upplevas som en förbättring, om än en blygsam sådan, om reformen genomfördes där. Och här ligger problemets kärna. Övergångsreformen genomfördes av bönder och arrendatorer men Diems reform skulle administreras av de stora jordägarna. De stora jordägarna skulle alltså bekämpa sig själva som klass. Det gjorde de naturligtvis inte och därför

genomfördes reformen endast i de fall där resultatet gynnade de stora jordägarna. Utsugningen av småbönder och arrendatorer genom ocker och höga arrendeavgifter fortsätter.

Upplösningen fortsätter

Sydvietnam som förr betraktades som Sydöstasiens "kornbod" och som så sent som 1960 exporterade ris har sen dess importerat ris. Rågummiexportens andel av den totala exporten har mellan år 1938 och 1961 stigit från 21 till 63%, medan ökningen i absoluta tal inte varit större än från 60 000 till 83 755 ton. Förenta Staternas kemiska krigsföring har under senare år betytt en kraftig minskning av rågummiexporten, samtidigt som Goodyear ökar produktionen av syntetiskt gummi.

Den öppna dörrens politik gentemot investeringar (se nedan) och handel gör att den inhemska industrin håller på att förintas. På ett år (1958) sjönk antalet vävstolar i Saigon från 15 000 till 10 500.

Den franskägda industrin som ursprungligen var den dominerande och som 1960 utgjorde hälften av industrin i Sydvietnam minskade sin produktion under senare hälften av femtiotalet. Fram till 1960 startades inga nya industrier. Men hälften av investeringarna mellan 1958 och 1960 kom från utländska källor och den utländska dominansen inom bankvärlden var betydande: 70% av bankvinsterna tillföll utländskt ägda banker (1959). Det råder alltså inget tvivel om att Sydvietnams ekonomi i allt väsentligt fortfarande var en kolonial ekonomi.

Underskottet i handelsbalansen var stort sedan mitten av femtiotalet. Ex-

porten förhöll sig till importen som 1 till 3 eller 1 till 4, medan upp till 75% av importen bestod av konsumtionsvaror. (Jfr DRV!)

USA i Sydvietnam

Den fortsatta upplösningen av Sydvietnams ekonomi, som visar sig i en stagnerande industriell företagsamhet och ett ökat förtryck av den arbetande befolkningen, är resultatet av två samverkande utvecklingstendenser.

(1) Å ena sidan Förenta Staternas uppträdande som den ledande imperialistiska makten med en ekonomi som ständigt måste växa utanför de nationella gränserna. En ekonomi som har en sakta växande hemmamarknad och där de väldiga militära beställningarna utgör den viktigaste enskilda faktorn för bibehållen ekonomisk stabilitet. Den militärmakt som byggts upp utgör det internationella kapitalistiska systemets garant.

Men Vietnam har inte bara betydelse som en marknad. En seger för revolutionen i Vietnam kommer att bli ett förkrossande nederlag för kapitalismen som internationellt system, på samma sätt som Oktoberrevolutionens

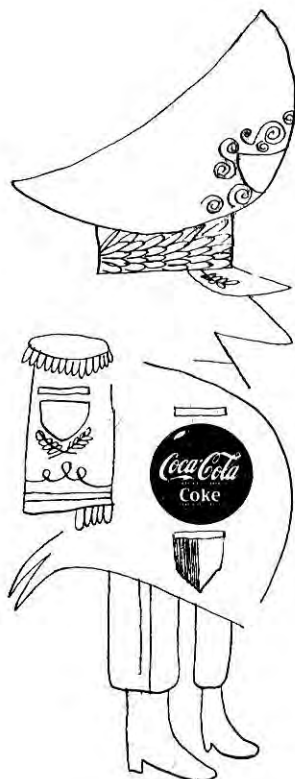
och den kinesiska revolutionens seger betydde en förtroendekris för kapitalismen och en inskränkning av dess herravälde.

(2) Men den amerikanska regeringens militarisering av ekonomi och politik i Sydvietnam kan inte förstås om inte den sydvietnamesiska överklassens roll klargöres. I likhet med överklasserna i de flesta s k u-länder saknar överklassen i Sydvietnam varje som helst spontant folkligt stöd. Regimernas sociala bas är snäv och bräcklig. Oförmågan att mobilisera ett tillräckligt högt sparande, att sätta igång en industriell företagsamhet och att upprätthålla kontrollen över landet gör att de söker stöd utanför landet bland de imperialistiska staterna, framför allt Förenta Staterna. Men de åtgärder som de olika sydvietnamesiska regimerna vidtagit på det ekonomiska området sätter imperialismens intressen framför de nationella intressena och de ställer sig i stigande utsträckning i motsatsställning till större och större grupper också av inhemska företagare.

Den politik som Diem-regimen utformade på femtitalet gentemot utländsk investeringar medförde att de inhemska kapitalisterna diskriminerades. De utländska investeringarna lovades:

- ingen nationalisering, ingen rekvirition
- befrielse från grundskatt de tre första åren
- befrielse från registrering
- befrielse från skatt på vinster från industri, handel och jordbruk till 100% det första året och till 25% det tredje året
- möjlighet att hemföra kapitalutrustning efter fem års drift.

På kort tid intog Förenta Staterna Frankrikes gamla roll. Men det är inte bara Sydvietnam som USA försöker foga in i sin intressesfär, hela Östasien är utsatt för en väldig militär och ekonomisk offensiv. Värdet av privata amerikanska investeringar i Östasien har vuxit 6,5 ggr mellan 1950 och 1965, från 309 miljoner dollar till mer än 2 miljarder dollar. Som jämförelse kan nämnas att investeringarna i Latinamerika "bara" steg med 2-2,5 ggr under samma period. Den våldsamma ökningstakten av investe-

ringarna i Östasien fortsätter: 1966 planerades investeringar i producerande företag till ett värde av över en halv miljard dollar (Victor Perlo, *The Vietnam profiteers*, New York 1966, s.8). De viktigaste länderna för amerikanska investeringar i denna region är Japan, Filippinerna, Indien och Indonesien, men intresset har varit och är stort för Vietnam. *Business Week* skriver: "Förmodligen är få länder idag mindre attraktiva att investera i än det krigsdrabbade Sydvietnam. Men en förvånande aktivitet sker. De senaste fem åren har 100 miljoner dollar investerats och om president Johnson får som han vill, kommer allt fler USA-företag att medverka."

Ett viktigt skede i koloniseringen av Sydvietnam inträdde 1966 när Förenta Staternas och världens största affärsbanker - Bank of America och Chase Manhattan (Rockefeller-gruppen) - började sin verksamhet där. I den ekonomiska delen av den imperialistiska offensiven spelar bankerna jämte de stora mångnationella företagen huvudrollen. En talesman för en annan amerikansk storbank, First National City Bank, uttrycker samtliga bankers motiv: "Vi tror att vi kommer att vinna kriget. Efteråt kommer man att ha ett enormt uppbyggnadsarbete framför sig. Det kommer att behövas kapital och kapital betyder banker... Det skulle vara ologiskt att tillåta England eller Frankrike att monopolisera bankvärlden, när Sydvietnams ekonomi blir alltmer USA-orienterad." De mångnationella företagen har också en stark ställning i den sydvietnamesiska ekonomin. Standard Oil (Esso Rockefeller-gruppen), som med dotterbolag i ett sjuttiotal länder utgör urtypen för ett mångnationellt företag, har varit i Sydvietnam sedan den amerikanska interventionen började, och är det största företaget där för närvarande.

Redan på 1950-talet övertog USA Frankrikes traditionella roll som leverantör till Vietnam. Från 1951 till 1964 växte den amerikanska exporten av varor till Vietnam från 6,4 miljoner till ungefär 130 miljoner dollar. Nästan hälften av Sydvietnams import 1965 kom från USA. Denna amerikanska export växer snabbt.

För att illustrera det bibehållna koloniala mönstret i Sydvietnams ekonomi kan man visa på lönerna hos ett av de största amerikanska företagen. Byggnadssyndikatet RMK-RBJ (RMK bygger t ex storbasen Cam Ranh Bay) har 4 200 amerikaner, 5 700 filippiner och koreaner samt 41 800 vietnameser anställda. Amerikanerna anställs som ingenjörer, förmän etc med en begynnelselön på 1 000 dollar i mån plus 50 000 dollar i livförsäkring samt befrielse från inkomstskatt i USA. Vietnamesen får i medeltal 35 dollar i mån eller 14 cent per timme för en 60-timmarsvecka. Om man alltså antar en medelinkomst på 1 500 dollar i mån för en amerikan, får han 43 gånger medelinkomsten för en vietnames. (Perlo: *The Vietnam Profiteers*)

Den amerikanska "hjälp" till Sydvietnam består främst av vapen och militär utrustning. Allt som allt beräknas denna sk hjälp fram till år 1966 uppgå till ca 2 miljarder dollar. Men detta innebär inte att USA har "hjälpt" Sydvietnam. Det är den sydvietnamesiska befolkningen som hjälpt den amerikanska regeringen att biligt förstärka en talrik armé till tjänst för regeringens politik. Effektiva amerikanska styrkor av samma storleksordning skulle ha kostat 20 gånger mer. Denna ekonomiska struktur leder naturligtvis också till korrupktion eller om man så vill att den bibehålls. Korrupktionen är inte bara en följd av den konstlade ekonomi som skapats av USA:s närvaro, utan också ett resultat av överklassens vegeterande tillvaro och brist på social funktion. I januari 1966 medgav Dean Rusk att amerikanska affärsmän, militärer och vietnamesiska medlöpare gör stora profiler på USA:s sk u-hjälp. Kongressen riktade också kritik mot RMK-RBJ-syndikatet för att ha förlotrat eller slösat bort 125 miljoner dollars värde fram till mitten av år 1966, vilket skulle uppgå till hälften eller tredjedelen av de inköpta varorna. Syndikatet beställde regelbundet 20% mer av alla varor än man behövde.

Möjligheter för en sund ekonomisk och social utveckling föreligger naturligtvis också i södra Vietnam. Förutsättningarna är en seger för de progressiva krafterna, en återgång till den nationella enheten, att överklassen-jordägarna berövas sin politiska, ekonomiska och militära makt, och att makten finns hos dem som brukar jorden och som arbetar i fabrikena.

SYDOSTASIEN

SEPT till OKT 1967

Kalendarium över den militär-politiska utvecklingen i Sydostasien september - oktober 1967. Källor: AP, UPI, FNLs pressförmedling, Hsinhua, Le Monde, Herald Tribune, Svenska Dagbladet, Aftonbladet, Arménytt, Corriera della Sera.

- 1.9 På DRV:s nationaldag säger premiärminister Pham Van Dong att USA måste inställa bombningarna utan krav på motprestationer, om det ska bli fredsförhandlingar. "Vi vet mycket väl att USA inte vill förhandla om en lösning, eftersom USA-imperialismen är aggressiv och krigisk av naturen... Så länge USA fortsätter sin aggression kämpar vi vidare."
- 2.9 Under dygnet attackerar FNL sex olika mål i norra Sydvietnam. Cam Lo, Gio Linh, Da-Nang-basen och en transport nordväst om Da Nang angrips med raketer, granater och gevärseld. Dong Ha stormas av FNL, och 80 amerikanska soldater sätts ur spel. Ett angrepp mot Tam Ky utgör höjdpunkten på en för amerikanerna mycket besvärlig vecka. Den 6.9 anfaller FNL åter Tam Ky, intar staden och håller den under fyra timmar.
- 3.9 Presidentval i de saigonkontrollerade delarna av Sydvietnam. Nguyen Van Thieu och Nguyen Cao Ky väljs till president resp. vicepresident med 35% av de avgivna rösterna. Washington var inofficiellt nöjd med valet, även om man, "trogen sin linje att konsekvent undvika allt som kan tolkas som amerikansk inblandning i Sydvietsnams inre angelägenheter", undvek varje officiell kommentar. De flesta iakttagare är överens om att valet var tillrättalagda. En amerikansk observatör säger att de flesta vietnameser anser att valet var fixade. 3-500 000 röster räknades för mycket. Dessutom framtvängades hundratusentals röster genom påtryckningar från militärer och förvaltning. 15.9 höll 5000 saigonstudenter ett protestmöte där de kallade valet en fars och fördömde USAs inblandning i Vietnams inre affärer. Demonstrationer mot detta och två följande val fortsätter en tid framåt, samtidigt som regimen försöker tysta den opposition som under valkampanjen varit tillfälligt legal. Två tidningar i Saigon stängs för att ha publicerat kommunistpropaganda. 15.9 döms Truong Dinh Dzu, fredskandidat och tvåa i valet, till fängelse och böter för valutabedrageri. 29.9 grips han och två andra oppositionspolitiker för att ha "skymfat regeringen".

Que Son

I Que-Son-dalen i provinsen Quang Nam utsattes marinkåren i ett slag 4-6.9 för sitt dittills största nederlag.

Slaget inleddes på morgonen den 4 då en amerikansk pluton utsattes för ett bakhåll och utplånades. På eftermiddagen försökte USA-trupper omringa FNLs ställningar. Efter bara 15 minuters strider drog sig marinsoldaterna tillbaka med svåra förluster. Fyra flygplan sköts ner.

På morgonen den 6 tog USAs trupper en höjd sydväst om Que Son. Plötsligt attackerades de och omringades av FNL-trupper, som splittrade deras ställningar och drev dem på flykten efter en dryg timmes strider. FNL erövrade en stor mängd vapen.

Enligt UPI förlorade marinkåren 114 döda och 283 sårade under slaget.

- 5.9 LO-kongressen i England kräver att Wilsonregeringen ska sluta stödja USAs krig i Vietnam. Även liberala partiet tar avstånd från Wilsons vietnampolitik på sin kongress 20.9.
- 7.9 Enligt försvarsminister McNamara ska en sex mil lång mur byggas längs den demilitariserade zonen för att förhindra infiltration norrifrån. Muren ska utrustas med taggtråd, radar, elektroniska spårningsinstrument och bevakningstorn. Den ska sträcka sig en bit in i Laos.

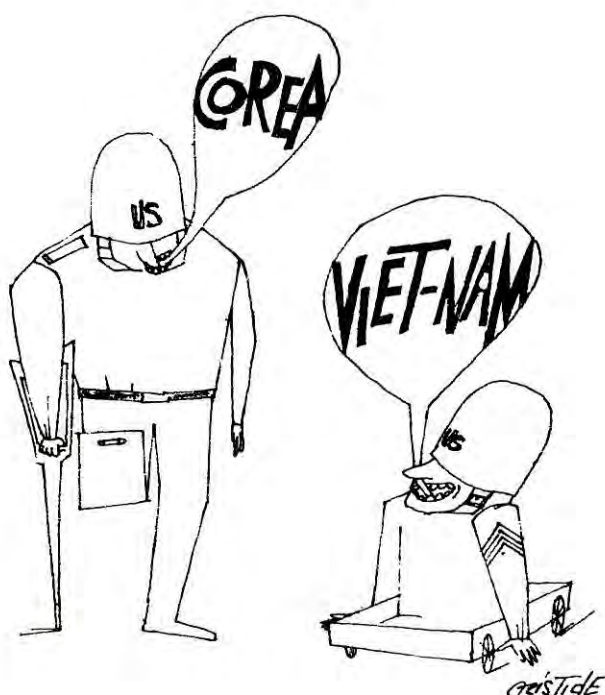

- 13.9 USAs kongress godkänner den hittills största militärbudgeten i USAs historia. Den uppgår till 350 miljarder kronor. Av dessa pengar går ca 40% till kriget i Vietnam. Johnson säger att han sannolikt kommer att begära mer i januari. Samtidigt meddelas från Washington att kriget i Vietnam skapat en miljon nya arbetstillfällen i USA.
- 5.10 anslår senaten 2,3 miljarder till kriget mot fattigdomen i USA.
- 13.9 Ett senatsutskott rapporterar att USA har stor brist på piloter på grund av kriget i Vietnam. Det kritiserade också försvarsdepartementet för att lämna falska uppgifter om den militära situationen och bristen på piloter.

Bombningarna av Nordvietnam

10-11.9 bombar amerikanska plan för första gången Cam Pha, DRV:s tredje hamnstad, och Haiphong. Under denna tid av intensiva bombningar skjuts 109 plan ner på 27 dagar. 17.9 skjuts för första gången B-52-plan ner: två stycken träffas av luftvärnseld i Vinh-Linh-provinsen i södra Nordvietnam. Bombningarna går allt närmare gränsen till Kina. 18.9 bombas en bro 10km från gränsen. Två dagar tidigare flög ett plan in över Kina och sköts ner. 27.9 bombas en småskola i Ha Phu, provinsen Thanh Hoa, med bl a splitterbomber. 33 barn dödas och 28 såras.

- 17.10 DRV meddelar att det 2400e amerikanska bombplanet skjutits ner sedan bombningarna av Nordvietnam började 1965. Enligt svenska arméns tidskrift Arménytt har det nordvietnamesiska luftförsvaret utvecklats oerhört och är det bästa USA mött. Robotvapnet tvingar ner planet till låg höjd, där de kan skjutas ner av det effektiva luftvärnet (man har nu 200 avskjutningsramper och 8500 luftvärnspjäser, enligt Arménytt) och t o m av handeldvapen. Insatsen av arbetskraft för reparationer och transport är mycket viktig. Tack vare denna kan bombskador repareras snabbt. Att amerikansk statistik anger så låga förluster (23.9 683 plan) beror delvis på att den bara räknar plan som störtar över DRV, inte det stora antal som störtat över havet efter anfall.
- 24.10 Flygbasen i Phuc Yen, den enda i DRV som kan ta emot Mig-21, bombas för första gången - ett viktigt steg i den upptrappning av bombningarna som började 11.8, då Paul-Doumer-bron, Hanois förbindelseled söderut, bombades.
- 26.10 Ett kraftverk i Hanois centrum bombas. Även splitterbomber används. 12 amerikanska plan skjuts ner.

Con Tien

Hårda strider har förekommit i området söder om den demilitariserade zonen sedan våren 1967. I början av september inleds en serie häftiga attacker av FNL, understödda av artilleri- och granatkastareld, mot USA-fästningen Con Tien. Striderna övergår så småningom till en artilleriduell mellan for-
tet och nordvietnamesiska ställningar strax norr om zonen.

Efter en inledande attack mot fästningen den 7 anfaller FNL en konvoj och skär av vägförbindelserna till Con Tien.

Anfallet blir nu intensivare, och de amerikanska trupperna tvingas begära hjälp av attackplan och artilleri. FNL angriper med handeldvapen och understöds av granatkastare.

UPI-rapporterar den 19.9 att situationen aldrig varit så nedslående tidigare: "Ett amerikanskt Dien Bien Phu". De nordvietnamesiska ställningarna som bombarderar Con Tien kan varken slås ut av flyg eller artilleri. Nordvietnameserna har dels tungt artilleri som är helt nergrävt i jorden, dels rörli-
ga lätta granatkastare: "De vet var vi är, men vi vet inte var de är."

Con Tien är nu helt avskuret av FNL och måste undsättas med helikoptrar. Under det intensiva bombardemanget sjunker USA-soldaternas stridsmoral, och allt fler frågar sig varför de egentligen stannar kvar i Con Tien. Fästningen beskjuts nu dag och natt, och de amerikanska förlusterna är stora. Som repres-
salier terrorbombar USA Vinh-Linh-provinsen norr om den demilitariserade zonen - och uppmanar i flygblad befolkningen att "fly till säkerheten i Syd-vietnam".

Artilleribombardemanget av Con Tien fortsätter hela oktober. Vägförbindel-
serna till basen attackeras av befrielsearmén, som tidvis lyckas skära av dem helt. Alltsedan början av slaget har Saigon varit mycket restriktivt med för-
lustrapporter: "Det har uppenbarligen blivit officiell praxis att undervärde-
ra antalet döda." (AP)

Fem gånger under slaget har USA bombat sina egna ställningar i Con Tien.

USA drar nu samman allt fler trupper i Quang Tri för att stärka ställningarna där och ersätta de svåra förlusterna. Två mil söder om zonen, utom räckhåll för det nordvietnamesiska artilleriet, håller USA på att färdigställa en ny stor bas. Hit ska sannolikt trupperna flyttas från Con Tien.

Enligt senator Thruston Morton görs planer i ordning för en invasion av DRV: dels över sjuttonde breddgraden, dels sjövägen för att fånga de nordvietname-
siska ställningarna i en kniptångsrörelse.

SENTABs vägbyggen

De vägbyggen SENTAB håller på med i Thailand ingår i en stor strategisk ame-
rikansk plan, som innefattar allt från radarstationer till flygbaser för B-52or och snabba marschvägar för pansarkolonner.

De kända amerikanska politiska kommentatorerna R. Evan och R. Novak anger 5 miljarder kronor som total militär amerikansk investering i Thailand idag: "Inte sedan vi köpte Alaska har vi gjort en bättre investering."

Alla broar längs dessa vägar förstärks nu för att klara 50 ton - nog för ame-
rikanska tanks.

My Tho

Under hela månaden utkämpas strider längs väg 4 i My-Tho-provinsen i Mekongdeltat. 31.8 skär FNL av vägen på flera ställen och har kontroll över den en vecka. Därefter utkämpas hårda strider då USA- och saigonsoldater försöker återta vägen. Över 2 500 man dödas eller såras, 55 militärfordon förstörs, 28 båtar sänks.

Dessa strider understöds verkningsfullt av gerillan i Tay-Ninh- och Thu-Dau-Mot-provinserna, som häftigt attackerar transportlederna söderut.

30.9 anfaller FNL de amerikanska styrkornas huvudläger i Mekongdeltat, Dong-Tam-basen i My Tho, samt två baser för saigonstyrkor.

3-7 oktober attackeras åter väg 4, varvid FNL oskadliggör 1000 USA- och saigonsoldater.

Indonesien

- 1.9 Indonesiska regeringen lämnar tillbaka American Foreign Insurance Co. till ägarna efter två års regeringskontroll. Företaget togs över av de anställda före kuppen i oktober 1965. Under oktober återlämnas vidare tre gummiplantager till Goodyear, som nationaliserades under Sukarnos regim.
- 5.9 Gerillatrupper utkämpar ett slag mot regeringstrupper på nordvästra Borneo. Tre gerillasoldater dödas och tre tillfångatas. Befrielsekampen mot den fascistiska regimen började ungefär ett år efter militärkuppen och pågår nu på Borneo, centrala Java och Celebes.
- 27.9 Ett tusental studenter kräver regeringen Suhartos avgång om inte priserna sänks. Det var den tredje demonstrationen på tre dagar i Jakarta och den hittills våldsammaste. Priserna på ris höjdes från januari till augusti med 44% och från augusti till september med ytterligare 49%. Hungersnöden är allmän, i synnerhet på Java, där i distriktet Wonogiri över 1700 människor svält ihjäl från januari till maj i år.

Laos

17-

- 18.9 Pathet Lao anfaller två fiendebataljoner i Nam-Bap-området och dödar och sårar 120 regeringssoldater. Strider har pågått i Nam-Bap-området sedan mars mellan Pathet Lao och den USA-stödda regeringens trupper. Regeringsplan bombar dagligen i området.
- 13.10 Pathet Lao fördömer i ett uttalande amerikanerna för att ha bombat norra Laos upprepade gånger 1-24.9. De har beskjutit och bombat befolkningen i provinserna Phongsaly, Sam Neua och Xieng Kouang. Det finns nu mellan 40 och 80 000 amerikaner i Laos. De företar räder mot den s k Ho-Chi-Minh-stigen och bombar konstant området med napalm.

Japan och Vietnamkriget

- 8.10 Japans premiärminister Eisaku Sato avreser till Sydvietnam. Tusentals studenter demonstrerar mot resan. I hårda sammanstötningar dödas en student, och hundratals demonstranter och poliser skadas. Den japanska regeringen har visat stor förståelse för USAs vietnampolitik. En grupp japanska ungdomar tjänstgör som "fredskårister" i det sydvietnamesiska pacificeringsprogrammet, som japanska regeringen bidragit till med tiotals miljoner dollar. Enligt Sumitomo Bank i Japan skulle Japans industri förlora 500 milj dollar i direkt och indirekt export till Sydvietnam, om kriget upphörde.
- 16.10 En kommitté för solidaritet med det amerikanska folket bildas i Sydvietnam. Syftet är att samarbeta med det amerikanska folket i dess kamp mot regeringens angreppskrig i Vietnam och för fred, frihet och demokrati. Kommittén lovar hjälp åt de amerikanska soldater som deserterar och som önskar återvända till sitt land eller åka någon annanstans.
- 12.9 avslutades i Tjeckoslovakien en veckolång konferens mellan representanter för FNL och DRV och progressiva amerikaner.

Protester i USA

Under Vietnamveckan 15-21.10 hölls våldsamma demonstrationer mot Vietnamkriget. Högpunkten nåddes den 21 då 200 000 människor samlades i Washington från alla delar av landet. Dagen före strömmade militär och polis in till Washington, bla 5000 fallskärmssoldater från 82d Airborne Division - veteraner från Vietnam och Detroit.

Demonstrationen utgick från Lincolnmonumentet och gick till Pentagon, som skyddades av 6000 fallskärmssoldater och 4000 man ur nationalgardet. I demonstrationståget syntes åtskilliga FNL-flaggor.

Pentagon belägrades av demonstranterna som försökte ta sig in i byggnaden. Flera hårda sammanstötningar utspelades mellan demonstranter och militär. 47 sårades och 450 greps.

Belägringen fortsätter dagen därpå. Tillsammans är nu 681 gripna. De skickas till ett fängelse, där de direkt fick genomgå summariska rättegångar.

Tredje dagen av Vietnamveckan demonstrerade 3500 utanför arméns inskrivningskontor i Oakland. Polisen stängde av kvarteret och drygt 200 ryckte fram längs gatan och slog ner demonstranter och tidningsmän och batonger. Även tårgas användes. 22 sårades och 140 greps.

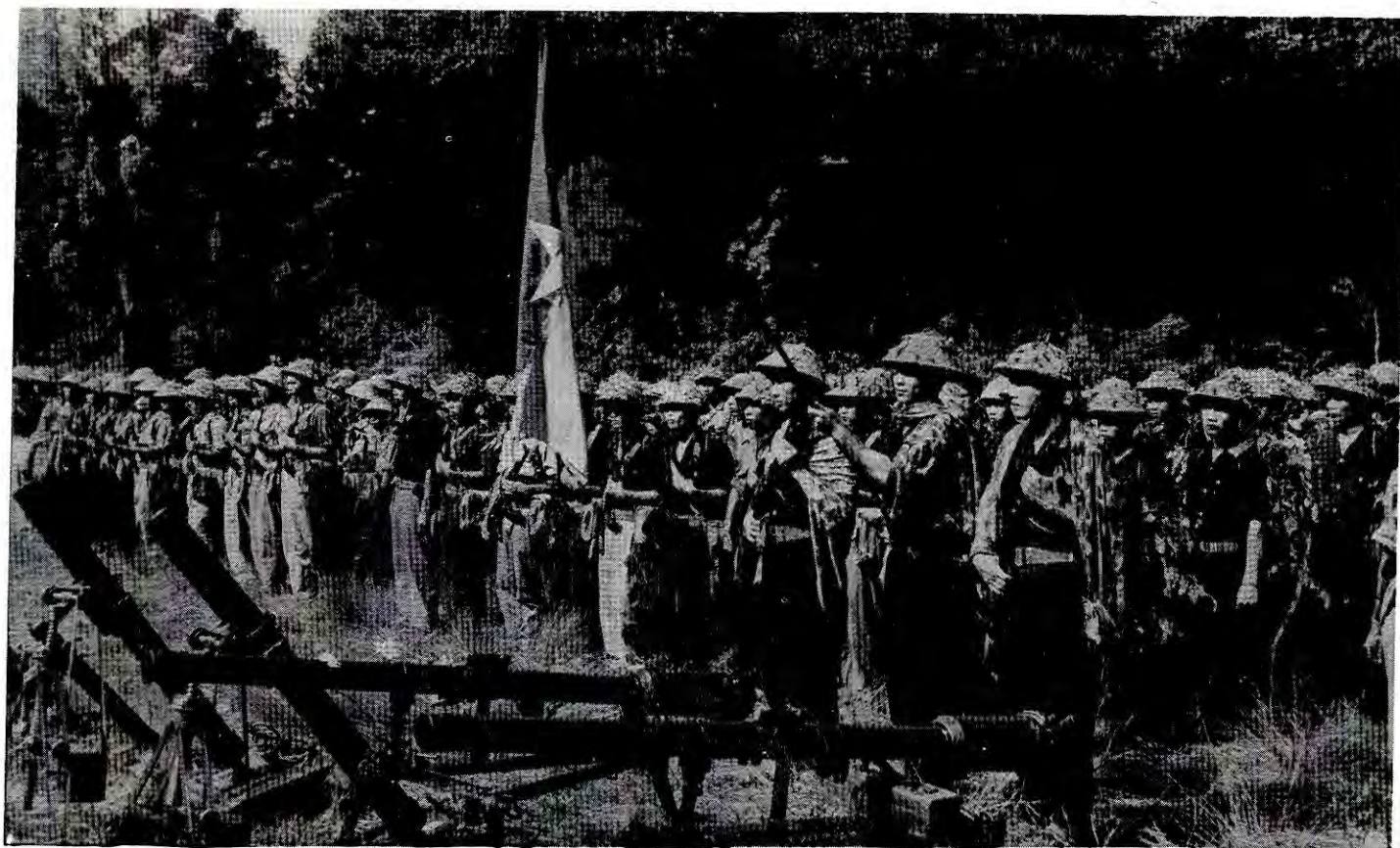
På University of Wisconsin, Brooklyn College i Chicago och Reed College i Oregon protesterar studenter mot kriget och polisens brutalitet. I Oakland fortsatte demonstrationerna utanför inskrivningsbyrån som helt blockerades under fem timmar. Många av demonstranterna hade hjälmar och sköldar mot polisbatongerna. (20.10)

FBI börjar rycka in på universiteten runt om i USA och kontrollerar studenternas inskrivningskort. De som inte kan visa upp något riskerar omedelbart fem års fängelse eller 50 000 kr i böter. (23.10)

Californiens guvernör Ronald Reagan säger att folk måste hindras från att demonstrera och kräver att demonstranter ska behandlas som förrädare under krigstid. Samma dag säger en nordvietnamesisk talesman att demonstrationerna i Washington var ett värdefullt stöd och en stor uppmuntran för DRV.

Drygt 700 studenter vid Harvard, Radcliffe, Boston College och Champaign protesterar den 24 och 25 mot värvare från Dow Chemical Co. Dow är det företag som gör stora vinster på napalm och andra kemiska stridsmedel som används av USA i Vietnam. (25.10)

Drygt 100 studenter vid Oberlin College i Ohio beskjuts med tårgas och vattenkanoner när de hållit en värvare från flottan instängd i hans bil i fyra timmar. (26.10)

- 17.10 Under en uppreprensningsoperation i Cam-Xe-området i Thu Dau Mot råkar de amerikanska styrkorna i ett bakhåll av det FNL-regemente de var på jakt efter. En amerikansk bataljon blir helt stridsoduglig tack vare de stora förlusterna.

Den internationella Vietnamdagen

- 21.10 På den internationella vietnamdagen protesterade hundratusentals människor över hela världen mot USAs angreppskrig. I Japan demonstrerade 205 000 människor, därav 60 000 i Tokyo. 15 000 demonstrerade i Amsterdam, 20 000 i Paris, 5 000 i London, 10 000 i Västberlin, 15 000 i Köpenhamn. Dessutom hölls stora demonstrationståg i Dublin, Oslo, Frankfurt, Madrid, München, Toronto, Sidney, Stockholm och Colombo. 500 demonstranter i Oslo slog sönder ett fönster på USA-ambassaden. I Moskva släpptes demonstranterna in till den amerikanske ambassadören för att avlämna en skrivelse. Det amerikanska konsulatet i München fick skyddas med barrikader mot 2 000 demonstranter. På många ställen förekom hårda sammanstötningar mellan polis och demonstranter.

Loc Ninh

- 28.10 FNL-trupper attackerar amerikanska ställningar nära och i Loc Ninh i norra Thu Dau Mot, intar staden och håller den i fyra timmar. Amerikanerna tvingas sända tre bataljoner i förstärkning, men FNL anfaller igen de närmaste dagarna och beskjuter de amerikanska ställningarna med artilleri och granatkastare. Striderna fortsätter 1-2.11, då FNL anfaller USA-ställningarna väster om staden. Amerikanerna led mycket svåra förluster.

Styrkorna i Sydvietnam

I slutet av oktober tillkännager flera av USAs lydländer, att de ska utöka sina trupper i Vietnam: Australien från 6300 till 8000 man, Nya Zeeland från 170 till 546 man, Thailand från 2800 till 12000 man. Samtidigt sänks värnpliktsåldern i Sydvietnam från 20 till 18 år, vilket väntas medföra en ökning av saigonstyrkorna med 60 000 man till 700 000. USA har i slutet av oktober 468 000 soldater i Vietnam. Sydkorea bidrar med ca 50 000 man. Amerikanska experter uppskattar FNLs styrka till 297 000.

FNL I SVERIGE

Kalendarium över vietnammanifestationer
i Sverige

4.7 – USA:s nationaldag

USA:s ambassad avspärrad hela dagen. 300 polismän hade utkommenderats till ambassadens skydd. På allvar ställdes också frågan på vems sida står polisen?

Efter ett protestmöte på Hakberget gick ett demonstrationståg med ca 1 000 deltagare till Humlegården. För marschen hade ordningspolisen givit sitt tillstånd. När marschen skulle avslutas i Humlegården med att resolutionen från mötet skulle läsas upp, anföll polisen helt omotiverat med batonger. Polischocken orsakade tumult och många blev slagna av de kringvinande batongerna. Två gånger hindrade polisen med slag och knuffar att resolutionen lästes upp, och först en tredje person, som skyddades av en mur av demonstranter, lyckades läsa den till slut, och upplösa demonstrationen. Två demonstranter blev svårt misshandlade av polisen under färden till polisstationen och i deras celler.

Hela orsaken till tumultet i Humlegården var polisens uppträdande. Poliserna ingrep brutalt mot demonstranterna men vägrade att stoppa provokationerna från fascisterna i "Demokratisk allians".

".. sedan några ungdomar från ultrahögerorganisationerna ropat motslagord mot FNL-anhängarna... De fick dock röra sig tämligen obehindrat både i och bakom polisleden". (DN 5.7)

AB skrev samma dag hur man

"sett medlemmar ur "Demokratisk allians leka småfascister".

Om detta varit en enstaka händelse kunde man kanske förklara det som ett misstag, men när vi ser det upprepas gång på gång, måste vi allvarligt ställa frågan om polisen har fått order från högre myndighet att hindra och skrämma demonstranter från fortsatta protester mot USA:s krig i Vietnam.

Till polismännens brutala misshandel av demonstranterna måste också läggas de stora bötesstraffen som domstolarna utdömer för deltagande i Vietnamdemonstrationer, vilka uppenbart har samma syfte.

Idag finns det omkring 200 offer för politiska polisingripanden och domar. De Förenade FNL-grupperna har instiftat en fond för rättslig och ekonomisk hjälp åt dem. Stöd fonden genom bidrag!

Hjälp åt Vietnamdemonstranter
pg 69 43 07, De Förenade FNL-grupperna, Uppsala (Skriv "Bötesfonden")

15-21.10 Vietnamvecka

Från demonstrationen i Malmö 21.10, när 400 demonstranter sittstrejkade på gatan för att polisen skulle släppa två som de arresterat. Båda släpptes och demonstrationen fortsatte till målet.

Till minne av Nguyen Van Troi, en vietnamesisk frihetshjälte, som den 15.10 1964 arkebuserades efter ett djärvt attentat mot McNamara, inleddes Vietnamveckan den 15.10 1967, och kulminerade den 21.10, den internationella protestdagen mot USA:s krig i Vietnam.

Huvudparollerna för veckan var:

"Stöd Vietnams folk i dess kamp för nationell självständighet och fred".
"Stöd de fattiga i USA i deras kamp för frihet".

Propagandaveckan 15-21 okt 1967 hade

långt större kraft än någon liknande kampanj tidigare haft, vilket framgår av nedanstående tabell. (De båda tidigare Vietnamveckorna genomfördes också av De Förenade FNL-grupperna under liknande paroller.)

I samband med veckan startade ett 15-tal nya FNL-kommittéer i landet, som nu uppgår till 44 st. Flera av de stora kommittéerna, de i Stockholm, Göteborg och Malmö har samtidigt för det lokala arbetet, även själva delats upp i mindre grupper. (Stockholmsgruppen består idag sålunda av 16 lokalgrupper)

Resultat av de 3 Vietnamveckorna

tidpunkt	antal orter med aktivitet	antal människor engagerade (totalt)	därav i den största manifestation. (i Sthlm)	insamlat till FNL i samband med V-veckan.
9-15.10 -66	10	3 000	1 600	10 000 kr
2- 9.4 -67	12	5 000	2 600	20 000 kr
15-21.10 -67	35	12 000	5 000	80 000 kr

17.10 USA:s kulturminister i Uppsala

USA:s kulturminister Charles Frankel skulle tala om det svensk-amerikanska kulturutbytet på universitetet i Uppsala den 17.10 -67. Några minuter efter att han börjat, avbröts han av att ca 80 av det drygt hundratalet åhörare reste sig upp i salen med plakat och banderoller fördömande USA:s krig i Vietnam. Efter några minuters tyst demonstration lämnade de salen, som blev helt tömd så när som på universitetets rektor, några ambassadtjänstemän, och några från den inbjudande föreningen. "Kulturministern" blev, enligt pressen "ytterst upprörd" över det inträffade, och beslöt att inga officiella amerikanska representanter fick framträda offentligt i Uppsala, vilket fick som omedelbar konsekvens att USA:s OECD-ambassadör Philip Trezies fick inställa sitt redan aviserade möte 2.11 -67.

Samme Charles Frankel lämnade Johnson-administrationen i slutet av november, enligt amerikanska pressuppgifter på grund av Vietnamkriget.

27.10 US Trade Centers rutor krossas

Som svar på USA:s våldsamma upptrappning av bombkriget i Vietnam under slutet av oktober genomfördes i Stockholm en demonstration d 27.10. Ca 150

demonstranter startade kl 19 från Hötorget en demonstration med plakat och banderoller och talkörer längs Kungsgatan ned till US Trade Center på Vasagatan. Den ständiga polisvakten vid US Trade Center hade lockats bort till andra sidan av huset, där han hölls upptagen i en diskussion. När demonstranterna nådde fram kunde de därför o-stört spruta färg och kasta ägg på utställningsfönstren, krossa tre av dem, och börja gå därifrån innan polisvakten hann fram. Ingen blev gripen.

Demonstranterna fortsatte sedan till Centralplanen där en resolution upplästes och antogs, varefter demonstrationen upplöstes.

19.11 USA:s militärattaché stoppad

USA:s militärattaché, överste Albert L Romaneski, skulle tala om den kristna missionen i Vietnam, på ett möte i Stockholm den 19.11. Romaneski hann aldrig börja förrän ett 100-tal av publiken på ca 120 personer reste sig upp med plakat och banderoller och sjöng FNL:s nationalsång "Befria Södern". Därefter upplästes ett resolutionsförslag mot USA:s krig i Vietnam och till stöd för FNL. Resolutionen antogs av mötet som därefter upplöstes. Romaneski höll sig stilla och störde ej mötet.

Vietnamkonferens i Norge

Den 11-12 nov 1967 höll de grupper och kommittéer som deltar i Vietnamarbetet i Norge en betydelsefull konferens.

Initiativet till Vietnamarbetet i Norge togs under hösten 1965 av en grupp enskilda personer som vid ett möte den 9 sept 1965 konstituerade "Den Norske Solidaritetskomite for Vietnam". Kommittén antog ett upprop som bl a slog fast: "... att arbeta för att Norges Storting och regering skall anta följande krav som sina:

1. USA:s bombningar i Vietnam skall omedelbart upphöra.
2. Förhandlingar om vapenstillestånd skall inledas.
3. En lösning av Vietnamproblemet bör ske i enlighet med Genèveavtalet."

Kommitténs arbete var centrerat till Oslo, och bestod huvudsakligen av stora, centrala aktioner, såsom underskriftskampanjer, stora möten och demonstrationer under huvudparollerna: "Fred i Vietnam" och "USA ut ur Vietnam". Tidigt kom dock den senare parollen att dominera. En insamling för

FNL har nyligen startats som givit 20000 norska kronor hittills.

Under konferensen riktades hård kritik mot den tidigare styrelsens byråkratiska arbetsformer och mot de långtgående kompromisser, som "Solidaritetskomitens" ledning gått med på för att få tillstånd samarbete med andra grupper. Kritiken menade att "Solidaritetskomitens" politiska innehåll hade suddats ut, och att den blivit opportunistisk. Många anförde även att parollen "Bekämpa USA-imperialismen" skulle införas med Vietnamarbetet.

I fortsättningen skulle man lägga större vikt vid det lokala basarbetet, och ge ökat stöd åt lokalgrupperna i landet. En informationsbulletin om Vietnam skulle ges ut och spridas i samband med bössinsamlingar för FNL. Slutligen valdes en i det närmaste helt ny styrelse för "Solidaritetskomiten".

Med de viktiga beslut som denna konferens har fattat har Vietnamarbetet i Norge fått en fasthet och styrka, som garanterar värdefulla bidrag till kampen för stöd åt Vietnams folk och mot USA-imperialismen.

De Förenade FNL-grupperna

Ordf: Sköld Peter Matthias Vice ordf: Leopold Holter Sekr: Lennart Frimodig
Kassör: Magdalena Rinaldo Kontaktsekr: Eivor Westin-Bucht
Väpnargat 15 B Uppsala
Postgiro: 69 43 07, Uppsala. tel: 018/11 45 85

Adresser till De Förenade FNL-gruppernas lokalgrupper:

ARBOGA	Stig Wiberg Kapellgatan 24 A Arboga	KUMLA	Barbro Jansson Eriksbergsväg 15 Kumla	SKELLEFTEÅ	Alvar Berglund Postlåda 638 Ursviken
AVESTA	D E Martini Axel Johnsons väg 79 Avesta	KÖPING	Robert Ståhl Torsgatan 20 B Köping	STOCKHOLM	Monica Elling Karlbergsväg 52 c/o Nyman Sthlm Va
BORÅS	Lars Isaksson Norrby Tvärgata 13 Borås	LINKÖPING	Rudolf Skandevall Humlegat 4 C Linköping	STRÖMSUND	Reinhold Näsberg Box 138 Strömsund
ESKILSTUNA	Svante Törngren Köpmangat 58 Eskilstuna	LUDVIKA	Christer Falk Brunnsvik folkh.sk. Ludvika	SUNDSVALL	Leopold Holter Östra Radiogat 2 E Sundsvall
GÄLLIVARE	Lars-Erik Johansson Strömgatan 11 C Gällivare	LULEÅ	Yngve Isaksson Box 3023 Luleå	SÖDERHAMN	Hasse Olsson Box 259 Stugsund
GOTLAND	Tommy Ringbom S:t Hansgatan 36 Visby	LUND	Kerstin Carlsson Parentesen A:317 Lund	UMEÅ	Pelle Abrahamsson Pedagoggränd 3 F Umeå
GÄVLE	Niclas Jacobsson Drottninggat 25 Gävle	MALMÖ	Pauli Lappalainen Sturegatan 3A Malmö	UPPSALA	Henke Pelling Lindsbergsgat 14 B Uppsala
GÖTEBORG	Roger Gross Landala Långgat 22 Göteborg	NORRKÖPING	Ulf Hellberg Kristinagat 31 Norrköping	VISKADALEN	Ulf Bjerén Viska.Folkh.sk. Seglora
HAGFORS	Alf Höglund Abborrtorpsväg 4 B Hagfors	NYKÖPING	Rosi-Laine Sephans Repslagaregat 4 Nyköping	VÄSTERVIK	Klara Persson Ejdergat 23 F Västervik
HALMSTAD	Arne Larsson Karl XI:s väg 19 Halmstad	NÄSSJÖ	Inga-Lil Holm Brinellgatan 21 Nässjö	VÄSTERÅS	Leif Persson Säbygat 5 Västerås
HÄLLEFORS	Bert Ericson Wigellieväg 14 B Hällefors	OXELÖSUND	Per-Olof Jansson Folkegatan 150 D Oxelösund	ÄNGELHOLM	Per Turesson Errarp Ängelholm
HÄLSINGBORG	Anders Sänge Drottninggat 22 D Hälsingborg	PITEÅ	Jan Englund Mellangård Tväråselet	ÖREBRO	Christer Johansson Gläntvägen 5 Örebro
HÄRNÖSAND	Olle Edholm Hagagatan 12 Härnösand	PORJUS	Sven Strömberg Box 420 Porjus	ÖRNSKÖLDSVIK	Leif Öberg Järved Örnsköldsvik
JÖNKÖPING	Lennart Arrias Birkagatan 24 A Jönköping	SANDVIKEN	Astrid Eriksson Mossvägen 17 C Sandviken	ÖSTERSUND	Eric Ljungmark Gåxsjö Hommerdal
KIRUNA	Gun-Marie Sandström Järnvägsgatan 57 D Kiruna C	SKARA	Hans Hallerfors Gråbrödragat 5 Skara		

VAD ÄR DE FÖRENADE FNL-GRUPPERNA?

Organisation

Sammanslutningen De Förenade FNL-grupperna bildades i april 1966 för att ena de Vietnam- och FNL-grupper, som då hade växt fram på olika orter i Sverige. Vid den 3:e konferensen 19-20 augusti 1967 enades grupperna om att bilda ett förbund. Medlemskap i förbundet De Förenade FNL-grupperna betyder att man anslutit sig till målsättningen:

USA ut ur Vietnam.

Stöd Vietnams folk på dess egna villkor.

Bekämpa USA-imperialismen.

Konferensen utsåg även en förbundsstyrelse, med stor geografisk spridning, till att leda förbundets arbete fram till nästa konferens. För de praktiska arbetsuppgifterna har förbundsstyrelsen utsett ett arbetsutskott inom sig.

Vietnambulletinen

Vietnambulletinen är De Förenade FNL-gruppernas organ för att sprida information om och analysera den politiska och militära situationen i Vietnam och övriga Sydostasien. Vietnambulletinen trycks nu i en upplaga på 35 000 ex, och kan säljas till ett mycket lågt pris tack vare att vi själva sköter både framställning och distribution.

Vietnaminsamlingen

En av våra viktigaste uppgifter är att ge materiell hjälp till Vietnams folk. Det bästa stöd vi i Sverige kan ge, är att sända pengar till FNL, vilket vi gör genom FNL:s ambassad i Prag. Fortlöpande redovisning sker i en bilaga till Vietnambulletinen. Fram till dec 1967 har insamlingen uppnått 530 000 kronor, som oavkortat sänts till FNL. Insamlingens revisorer: prof. Gunnar Inghe, red. Evert Kumm och revisor

Hjalmar Montelius.

Freedom Singers

Vår sånggrupp Freedom Singers framträder med en repertoar av frihets- och kampsånger, i första hand hämtade från Vietnam och från solidaritetsrörelsen för Vietnam. Genom framträdanden, sånghäften och skivinspelningar sprider de gamla och nya Vietnamsånger.

Övriga propagandamedel

Konst- och fotoutställningar, flygblad, klisteraffischer, brev- och rockmärken, material för teatergrupper och filmer är exempel på andra propagandamedel som De Förenade FNL-grupperna förmedlar. Med en "talarbank" för Vietnamfördrag kan vi hjälpa FNL-grupper med talare till möten.

För önskemål och information om vårt arbete, kontakta Eivor Westin-Bucht, Väpnargat 15 B, Uppsala. tel 018/114585.

VIETNAM

BULLETTINEN

VIETNAM-bulletinen utges i syfte att ge aktuella och återblickande beskrivningar och analyser av kriget i Vietnam, av situationen i det övriga Sydostasien och av de internationella solidaritetsaktionerna för Vietnam.

VIETNAM-bulletinen utges av De Förenade FNL-grupperna i Sverige. Om inte annat anges får dess innehåll citeras fritt, med eller utan angivande av källan.

VIETNAM-bulletinen mottar inte kommersiell annonsering av något slag.

Redaktör: Jan-Erik Olson

Adress: Vietnambulletinen, Pålsundsgatan 8, Stockholm Sv, tel 69 88 90.

Prenumeration: 10:- per år, för skolungdom 5:-

Betala helst till pg 400 632, Vietnambulletinen, Bromma.

Till Vietnambulletinens läsare.

Denna bulletin har tryckts på vår nyskaffade stora tryckpress, en A2 Chief, som vi varit tvungna att skaffa för att klara av upplageökningen (detta nummer går ut i 35 000 exemplar). Denna press har emellertid kostat mycket pengar, och det beror i hög grad på våra läsare och sympatisörer, om vi ska kunna betala den. Vi vill därför vädja till alla att hjälpa oss med ett bidrag till De Förenade FNL-grupperna, pg 69 43 07, Uppsala.

I arbetet med detta nummer av Vietnambulletinen har följande deltagit:

Sita Andersen, Per-Erik Andersson, Joy Benigh, Gunnel Bergcrantz, Olle Brusse, Monica Elling, Lennart Eng, Gunnel Engström, Mats Eriksson, Monica Eriksson, Staffan Folke, Bo Gustafsson, Tom Gustafsson, Åsa Hallström, Stellan Hjertén, Eva-Britta Järnefors, Ulf Karlström, Anders Källström, Anita Liljendahl, Margareta Lindberg, Lasse Lindström, Inger Lundberg, Lennart Lundberg, Sköld Peter Matthis (ansv. utg.), Lena Nyström, Jan-Erik Olson, Ola Palmaer, Gunnar Persson, Magdalena Rinaldo, Mona Smith, Claes Sundberg, Inger Ullman, Monika Wadbo och många många andra.

FNL 7 år 20:e december 1967

STÖD BEFRIELSE- KAMPEN I VIETNAM!

STÖD FNL!

pg.400499
Stockholm K